NR 1. ÅRG. 25. 1 JANUARI 1920. PREN.-PR S 2: 25.

以便以設耳

KINA-MISSIONS-TIDNINGEN "SINIMS LAND"

耶和華以拉

EBENEZER HERREN FORSER

ORGAN FÖR SVENSKA MISSIONEN I KINA
UTGIVARE: ERIK FOLKE. REDAKTÖR: NATH. HÖGMAN.

Svenska skolans på Chikungshan invigning.

MISSIONENS BUDSKAP ÄR "VISDOM FRÅN GUD".

I.

»Missionärens undervisning är trollkarlens stav», skrev den engelske naturforskaren Charles Darwin 1835 i ett brev till sitt hemland med anledning av vad han sett utav det arbete, som den protestantiska missionen utfört bland Maori-folket på Nya Zeland efter jämförelsevis få års arbete. Det hade väckt hans förvåning, att dessa den tiden så fruktade kannibaler blivit förvandlade till nya människor med ett nytt tanke- och viljeliv, väsentligen präglat av kristna principer, och hans ord giva till känna, att han tillskrev missionens budskap en hemlighetsfull makt såsom den enda förklaringsgrunden härtill.

Riktigheten härav bekräftas även av senare tiders missionshistoria från olika fält, såsom Uganda, Madagaskar, Kina, Korea, Söderhavets och Indonesiens övärld. Hedendomens mörka instinkter hava givit vika för det glada budskapet om Guds nåd uppenbarad i Jesus Kristus, och underbar har framgången varit, särskilt då missionären kommit före köpmannen, immigranten eller konsuln eller den romersk-katolske prästen såsom i Uganda och på Nya Zeland.

Den engelske filosofen Herbert Spencer lär en gång hava yttrat, att »ingen politisk alkemi kan skapa ett 'gyllene' uppförande hos människor med slöa instinkter», och för detta måls förverkligande äro visserligen alla strävanden, som hämta sina krafter från den mänskliga kulturen, lika vanmäktiga. Gäller det att omskapa en människas innersta väsen och karaktär, måste kraften komma ovanifrån. Det fordras ett Guds vidrörande, som endast kan ske för den tro, som mottager Gud i Kristus genom evangelium. Då missionen förkunnar en full försoning med Gud i den korstfäste och uppståndne Jesus Kristus, visar det sig, att dess budskap är en trollstav, mäktig att lösa de i satans bojor bundna. Väl äro hedendomens rötter i animistens själ seglivade och hans syn förmörkad, men evangeli makt bryter de orena andarnes välde, och dess ljus tränger undan det inre mörkret steg för steg, och även han försättes i Guds älskade Sons rike. Ja, det utgår ett vittnesbörd från världens alla missionsfält och på många hundrade tungomål, att missionens budskap är mäktigt att tillföra människohjärtan av alla folk, stammar och raser ett nytt livs aldrig sinande källflöden. Och detta vittnesbörd skall aldrig tystna. Även i den midnatt, som stundar, skola vittnen finnas om evangelie verk.

Nu är missionens budskap i hednavärlden ej något annat än det evangelium, som Paulus och de andra apostlarna förkunnade i det första århundradet av vår tideräkning, och som i Tessalonika, Filippi, Korint, Efesus och andra orter i det romerska väldet frambragte en sådan härlig vår av tro,

hopp och kärlek i de unga kristna församlingarnas liv. Och vad som var det centrala i Pauli och de andra apostlarnes förkunnelse, därom behöver ingen vara i ovisshet, ty Paulus betonar det själv med kraft (1 Kor. 2: 2; 15: 3). Kristi död för våra synder och hans uppståndelse ur graven såsom det orubbliga vittnesbördet om hans livs seger över syndens och dödens välde, det var huvudinnehållet i apostlarnes predikan, det var den trollstav, som tillförde de första kristna församlingarna en världsövervinnande tro och en kärlekens heliga gemenskap, sådan som världen förut ej skådat. Det var även predikan om den korsfäste Kristus som Guds kraft och Guds vishet, som senare bröt hedendomens makt inom det mäktiga romerska riket och lät nytt liv strömma in i detta världsväldes ådror, trots att det andliga och sedliga förfallet där då nått sin höjdpunkt. Inför de kristnas liv och intill döden ståndaktiga tro störtade den romerska mytologiens gudavärld tillsammans, och de konstrika tankebyggnader, som den hellenistiska filosofien uppfört och mot vars inflytande i församlingarna Paulus tidigare så kraftigt kämpat, hade nu ingen kraft att ingjuta nytt liv hos folken.

Då Kristus sände Paulus till hedningarna för att öppna deras ögon, att de måtte omvända sig från mörker till ljus, från satans makt till Gud (Apg. 26: 18), gav Herren honom även det evangelium, som han skulle förkunna för dem (Gal. 1: 11, 12; 1 Kor. 15: 3), och Paulus rådförde sig icke med människor härom (Gal. 1: 16), ej heller sökte han genom eget tankearbete konstruera ett budskap, som skulle täckas människor (Gal. 1: 10). Därför kunde han med frimodig fullvisshet skriva till galaterna: »om någon för eder annorlunda predikar evangelium, än I haven undfått, han vare förbannad». (Gal. 1: 8, 9), och till romarna: »Gud skall döma människornas hemligheter *efter mitt evangelium.*»

När Paulus efter fjorton års verksamhet framlade för de främsta av apostlarna i Jerusalem det evangelium, som han predikade bland hedningarna, så hade dessa *intet* att meddela honom, varav framgår, att detta evangelium fullt överensstämde med det, som blivit anförtrott dem, som »från begynnelsen» varit med Jesus (Joh. 15: 27).

Detta evangelium, som ock är missionens budskap, har således på tvåfaldigt sätt bevisat sig vara *»visdom från Gud»*. Paulus undfick det direkt av den härliggjorde Kristus, och i snart tvåtusen år har det bevisat sig kunna tillfredsställa människans djupaste behov, behovet av frid med Gud och av kraft att övervinna synd och värld, eller med andra ord, såsom en »Guds kraft till frälsning för var och en som tror.»

(Forts.)

JESU GLÄDJE.

I.

Inledning.

Den bild av Jesus, som säkerligen mäktigast gripit våra hjärtan, har varit bilden av smärtornas man, förtrogen med lidandet, Jes. 53: 2—4. Under beundran och tillbedjan hava vi stannat inför berättelsen om huru han för vår skull vandrat smärtornas stig, huru han fällt tårar och ängslats i bönen. Likväl finna vi, då vi uppmärksamt läsa den evangeliska berättelsen, en långt större rikedom på glädje i Jesu liv än vad som i detta stycke i allmänhet beaktas.

Då vi nu gå att betrakta detta högheliga ämne, må vi då göra det i vördnadsfull tillbedjan. Om vi någonsin träda in på helig mark, så är det när vi söka att blicka in i den rena, himmelska glädje, som hodde i Guds enfödde Sons hjärta. Om våra hjärtan äro en helgedom, och om vi ej låta våra heligaste erfarenheter beskådas av profana blickar, hur mycket mer så är icke detta fallet med Jesus.

Men vi skola i detta vårt bibelstudium icke blott stanna inför det, den evangeliska berättelsen vill säga oss om Jesu glädje; vi skola ock se, att denna Jesu glädje även gavs åt lärjungarne för att fortleva i den Kristtrogna församlingen intill tidsålderns ände. Nu om någonsin behöver Kristi församling en förnyad uppfyllelse av Jesu glädje. Och den sargade och sönderslitna människovärlden, som i besvikelse går från hopplöshet till hopplöshet, behöver få se denna glädje i Jesu lärjungars liv.

Vid ett uppmärksamt studium av det Nya Testamentet finna vi denna Jesu glädje belyst från sex olika synpunkter:

1. Bönens
2. Segervisshetens
3. Tjänandets
4. Självuppoffringens
5. Helighetens och
6. Segerlönens glädje.

Denna gång skola vi stanna inför

I. Bönens glädje.

Redan vid Mästarens inträde i det offentliga livet kunna vi spåra, hur glädjen strömmade in i hans hjärta. Man kan redan från begynnelsen märka, att hemligheten till denna glädje var att finna i hans böneliv, i vilket han gav sig helt åter åt Gud. Lukas berättar, att då Jesus vart döpt och bad öppnades himmelen, och den Helige Ande for ned i lekamlig skepelse över honom, och en röst från himmelen sade: »Denne är min älskade Son; i dig har jag ett gott behag», Luk. 3:21. Var månne icke kärninnehållet i den bön, som Jesus vid detta tillfälle bad, det profetiska ordet, som nu gick i uppfyllelse: »Se, jag kommer; i boken är skrivet vad jag skall göra. Att göra din vilja, min Gud, är min lust, och din lag är i mitt hjärta.» Ps. 40: 8—9, Ebr. 10: 5 f.

Jesus betraktade sitt liv som en gåva från Gud, som skulle återgivas åt Gud. Sann bön och böneglädje har sin grund i hela vårt livs förhållande till Gud. Överlåtelse åt Guds vilja och ett fortsatt förblivande i Guds vilja är förutsättningen för att vi skola kunna vara verkliga bedjare. Icke blott det, varom vi bedja, måste vara i enlighet med Guds vilja; även vi själva måste vara i harmoni med denna vilja.

Hela Jesu liv var på ett underbart sätt i en sådan harmoni. Han förblev alltid fullkomligt i denna harmoni. Hela hans liv var ett absolut förbli-

vande i Guds vilja. Han vandrade alltid i den skönaste gemenskap med sin himmelske Fader. Underbara ord, vilka bekräftades av gärningarne, kunde han ock tala om denna sin bönegemenskap med Fadern. »Fadern har icke lämnat mig allena, ty jag gör alltid det som är behagligt för honom», Joh. 8: 28. Vid Lazari grav kunde han säga, triumferande över själva döden: »Jag visste väl, att du alltid hör mig». Inför sina hätskaste motståndare utropar han: »Jag känner honom och håller hans ord», Joh. 8: 55. Ja, hela Jesu liv var ett bönens rökoffer, välbehagligt inför Gud. Och bönen sammanband honom med Gud. Från de ensamma bönestunderna på bergen och i ödemarkerna trädde han fram ibland människorna och talade om sin Fader och om bönegemenskapen med honom. »Jag och Fadern äro ett», Joh. 10: 30. »Så som Fadern har lärt mig, så talar jag», Joh. 8: 28.

Detta böneförhållande verkade ock en andlig mottaglighet och öppenhet, (Jes. 50: 4—6) det uppfyllde hela Jesu liv med en obeskrivlig, överjordisk glädje och med den oemotståndliga ljuvlighet, som drog de nödställda skarorna, ja, även barnen till honom, där han vandrade sin väg stilla fram.

Nästa gång skola vi se, huru denna Jesu glädje fortplantade sig till den urkristna församlingen för att sedan fortleva tiderna igenom i alla sanna lärjungars hjärtan och liv.

N. Hn.

»Att studera flitigt är gott, att bedja flitigt är bättre. Apg. 6:4. Bönen är nyckeln till ordet, till människohjärtat, till himlen.»

Christian Scriver.

*

Bed! Bed till rätta! Bed bort! Bed fram!

L. M. Engström.

Vid årsskiftet.

Han har sagt till mig: »Min nåd är dig nog, ty min kraft fullkomnas i svaghet... Därför finner jag välbehag i svagheter... *ty när jag är svag då är jag stark.* 2 Kor. 12: 9—10.

Det ligger ett förunderligt trosvisst jubel i dessa ord. Sammanhanget ger vid handen ,att den store hednaapostoln i dessa ord blottat något av sitt allra innersta, sitt livs stora hemlighet. På ett för hela hans gamla, naturliga liv revolutionerande sätt har han lärt känna den mänskliga kraftens fullständiga vanmakt. (Fil. 3: 7—8). Den väldiga kraftmätningen med ondskans andemakter i himlarymden, (Ef. 1:21, 3: 8—10, 6: 12) missionärslivets nakna verklighet — misshandlingar, vedermödor, förföljelser, trångmål — (2 Kor. 6: 4—10; 11: 23—31), allt gav honom en ökad erfarenhet av egen hjälplöshet. Men denna erfarenhet blev till en befrielse. Han fick uppleva det, varom Mose i sin avskedssång sjunger: »Herren tager sig an sitt folks sak och förbarmar sig över sina tjänare, när han ser, att all kraft är ute och att det är slut på allt, både smått och stort»; 5 Mos. 32: 36. Och ut ur sitt eget livs stora hjälplöshet och utblottelse skådar han med trons öga mot *nådens* oändliga synvidder. Han ser Kristus, Guds vishet och Guds hemlighet. Med Honom får han räkna. Det förvandlar hela hans liv. I trosvisst jubel bekänner han ödmjukt, men utan att sväva på målet: Hans kraft fullkomnas i min svaghet.

*

Det berättas, att Hudson Taylor vid ett tillfälle blev tillfrågad, vad han ansåg orsaken vara till att Gud utvalt just honom att grunda ett så stort missionsverk i Kina. Han svarade då ungefär så här: Då Gud ville utföra

detta verk, såg han ned från sin himmel för att söka efter någon, som skulle vara svag nog för att icke kunna taga någon ära till sig. Han såg då bland alla svaga mig, den allra svagaste, och sade: Han är svag nog, honom kan jag använda, han skall få utföra det.

*

När vi vid årsskiftet tänka på det stora arbete i Kina, som är oss anförtrott, är det gott att få stanna inför ett ord som detta. Överväldigande ter sig den uppgift, som vingårdens Herre anvisat oss. Hela vårt fält mognar till skörd. Enastående tillfällen erbjuda sig. Efter de långa banbrytnings- och såningsåren är nu tiden inne för stora ting. Nu behövdes en talrik skara skördemän. Men i stället glesna leden. Ett 10-tal missionärer äro i stort behov av vila med det snaraste. En av dessa, som varit därute omkring 10 år, skriver: »Urverket har gått ner, min kraft är uttömd.» De anarkiska förhållanden, bland vilka särskilt våra Shensimissionärer nu under flera år måst leva, ha tärt mycket på hälsa och isynnerhet nerver.

Härtill har kommit ekonomiska bekymmer. De för oss oförmånliga kinesiska valutaförhållandena ha decimerat de utsända penningarne mycket. Vi ha fått betala dubbelt för en kinesisk silvertäl mot förr. Därför hava inskränkningar måst vidtagas. Evangelister hava måst entledigas, skolverksamheten begränsas, och missionärerna ha ej kunnat utfå sitt fulla underhåll, långt mindre något dyrtidstillägg. Kursförsämringen har dock icke drabbat missionärerna, vilka alltid utfå sina personliga remissor i kinesiskt mynt och sålunda äro oberoende av fluktuationer på valutamarknaden. Likväl få vi med mycken tacksamhet notera, att inkomsterna varit avsevärt större än föregående år, ehuru ej så stora, att de motverkat det vi förlorat genom den försämrade kursen.

Under året ha vi haft glädjen utsända 3 nya arbetare jämte de 3 äldre, som i höst återvänt till fältet. Med dessa 3 nya arbetare har S. M. K. nu 55 missionärer på fältet. Dessutom äro f. n. 4 i hemlandet.

Det gångna året har varit synnerligen betydelsefullt i S. M. K:s historia genom de viktiga konferenser, som i samband med missionär E. Folkes besök på fältet hållits därstädes. Ett av kommittén i Stockholm utarbetat omfattande förslag till Grundsatser och Stadgar har efter ingående prövningar och omprövningar ute på fältet och i hemkommittén slutredigerats.

Icke mindre betydelsefullt har det varit, att en för hela S. M. K:s fält enhetlig kyrko- eller församlingsordning kommit till stånd. S. M. K:s arbete på detta fält har ju varit av grundläggande art; ingen kristen församling fanns på detta fält, när arbetet begynte. Småningom har ett ordnat församlingsliv utvecklat sig, till dess detta nu kunnat givas en enhetlighet omfattande hela fältet. Därvid har erfarenheten givit vid handen, att den form av kyrkoorganisation, som lämpar sig bäst för kinesiska förhållanden, är en synodalförfattning efter delvis presbyteriansk förebild. De verkligt duganda krafterna bland de infödda kristna beredas då tillfälle att deltaga med i ledning och ansvar. Ledaregåvor odlas och självverksamhet stimuleras. Församlingsorganisationen utvecklas så alltmer mot det eftersträvade framtidsmålet: självunderhåll, självstyrelse och självutbredning.

En annan betydelsefull händelse är invigningen av den Svenska skolan på Chikungshan. (Se missionär Bergs artikel i detta nummer). En allmän glädje över denna skola förmärkes.

Missionär Linder, som från det oroliga Shensi fått sända sin son Lennart till skolan — dottern Margaret var där förut — skriver: »Det är i sanning en stor Guds nåd att barnen få komma undan den andliga atmosfären här, (Pucheng). Arkebuseringar, mord, rån, våldtäckt, barns bortrövande, tortering av tillfångatagna rika med heta strykjärn och brinnande lampvekar utgör allmänna samtalsämnet bland kineserna. Lennart brukade ibland under sömnen rusa upp ur sängen och skrika vilt, då han drömde om vad han hört kineserna berätta. Välsigne Gud rikligen de vänner som gjort uppoffringar för att bringa denna skola till verklighet.»

Erik Folke, som hittills fått vara ovanligt frisk och stark, har på sensommaren lidit av svår nervvärk, vilken ej velat släppa honom. Så fort krafterna det tillåta, skall br. Folke besöka de stationer i Shansi och Shensi, vilka han ej ännu hunnit besöka.

»Guds kraft fullkomnas i svaghet». »När jag är svag, då är jag stark». Giv oss, o, Gud, den rätta svagheten att intet »starkt» hos oss må stå i vägen för uppenbarelsen av Din kraft i våra liv och i vårt arbete!

N. Hn.

Då någon frågar: »Tror Ni på missionen?» svarar jag: »Tror Ni på Kristus?» Ty om missionen när allt kommer omkring är ett stort misstag, då är ock vår predikan fåfäng, ja, även vår tro är fåfäng. Ty var viss om, att den Kristus, som ej kan frälsa en kines i Östern, han kan ej heller frälsa Er i Västern.»

J. Campbell Gibson.

*

Vänta stora ting av Gud; våga stora ting för Gud.

William Carey.

En blick på världsläget och världsmissionen.

I.

Stora omstörtningar i världen hava ägt rum under den korta tiden av några decennier. Människans alltjämt utvidgade herravälde över naturens krafter har skapat en industriell och kommersiell tidsålder utan motstycke i historien. Världen har omspunnits med ett nät av förbindelselinjer, som närmat folken till varandra. Västerns koloniserande och erövrande folk hava riktat sig genom exploateringen av Asiens och Afrikas rika naturtillgångar. Med deras ständigt växande kolonialvälde har deras makt och inflytande i världen stigit. Föregångsmän i kulturellt hänseende hava de också varit de ledande i avseende på de stora internationella rörelserna i världens liv.

Denna utveckling har icke kunnat försiggå utan en motsvarande tillväxt i materialism och självviskhet. En ofta hård behandling av lägre raser har avtrubbat det nationella samvetet. Växande makt och inflytande har alstrat en självöverskattning, som gått människorna i blodet. En tävlan om »plats i solen» har växt fram och närt den inbördes antagonismen, till dess denna, då kulturgläjdens segersånger ljudit som starkast, utlöst sig i världskrigets våld och fasor.

I detta blodiga drama har kulturen visat sig oförmögen att stävja lidelserna men väl ådagalagt stor förmåga att skapa nya medel för deras tillfredsställande. Nu synes all berömmelse böra vara utelyckt. Likväl kläder man brodershatets furie i självrättfärdighetens mantel och håller dom i egen sak inför en söndersargad och lidande värld — ett förebud bland många om karaktären av det flerhövdade välde, som synes komma att växa fram ur denna världskamp. Redan ingriper

världsvitt en kontrollerande makt i nästan varje verksamhets ekonomiska förhållanden. På dess gottfinnande beror framgång eller misslyckande. Den strävar att inordna allt och alla under sitt obevekliga välde. Detta är den nya sociala »frihet», som utvecklingen skapat. Likasom världskrigets svarta listor är den ett varsel om det »trade mark», varom synen i Uppenbarelsebokens 13: 16, 17 talar.

I alla delar av världen råder det en jäsning bland folken. Allt är i rörelse, och överallt spåras proletariatets frammarsch. Över detta lyser obemärkt profetian om den världsmakt, som i Nebukadnezars dröm döljer sig bakom ler och järn. I Västern är det redan en internationell stormakt. Fostrat i socialismens och rationalismens falska maximer, har det under världskriget tänt en terrorismens vådeld, som sträckt sig ut över 100 breddgrader av vår jord.

Dock även här finnes en blandning av gott och ont. Man begär en »ny jord», men man inser även, att man ej heller kan undvara en »ny himmel». Det vore ett misstag att tro, att det nya folkvälde, vars födslosmärtor vi genomleva, skulle komma att sakna all slags religion. Varken historien eller bibeln lämna stöd för en sådan uppfattning, ej heller spåras den hos de stora ledarne i den moderna och religiösa tankens värld. Men tyvärr synas just dessa män, av Gud slagna med blindhet, så att de själva icke här kunna visa vägen. I århundranden hava de sysselsatt sig med den frågan: »Vad skola vi *tänka* om Jesus Kristus?» Ständigt hava de publicerat nya forskningar och nya s. k. »säkra resultat», som alltid befunnits otillfredsställande, emedan man endast på *tänkandets* väg aldrig kommer till visshet om religiös sanning. Här gäller den lagen: »Den som följer mig, han skall hava livets ljus.» Därför må det befaras, att det ordet här kommer att besannas: »om en blind leder en blind, falla de båda i gropen.» På nära håll bestyrks denna farhåga av de försök, som göras att anpassa kristendomens sanningsinnehåll efter denna tidsålders smak. En ny trosbekännelse, en gottköpsupplaga tills vidare, ser dagen. Under dess vida mantel hoppas man kunna samla alla såsom »kristna bröder», alla utom de gammaltroende, d. v. s. de, som tro Gud mer än människor. Säden på jorden mognar till skörd hastigast bland Västerns »kristna» folk, ty här pulserar mänsklighetens liv starkast, här är centrum för dess materiella och andliga utveckling.

I den mångfald av företeelser i den närvarande tiden ,som frambragts av inspirerande krafter, vilka påtagligen icke hava sin källa i Kristus, sparas tydligare än någonsin förr i historien en bakomliggande plan, och dessa företeelser synas alla hava ett enda mål. Detta pekar hän på en utomvärldslig inspirerande makt, som gör sin onda vilja kraftigt gällande. Varje vaken troende kan se, huru steg för steg i utvecklingens historia Guds profetiska ord uppfylles på ett fruktansvärt sätt.

Inför ovan tecknade konturer av det närvarande världsläget, särskilt såsom det ter sig i Västern, framställer sig självmant den tanken, att Guds folk i de »kristna» länderna icke förmått utöva det hälsobringande inflytande på samhällslivet och dess utveckling, som kunnat förhindra lössläppandet av de krafter och lidelser, som under de senaste fem åren bragt ett så oerhört lekamligt och andligt elände över en betydande del av mänskligheten. Guds församling på jorden har icke velat eller vågat att samfällt höja sin stämma, under det stormen rasat. Visserligen har den varit verksam att lindra lidande, sprida frälsningens kunskap och räcka en räddande hand till tusenden på slagfält samt i sjuk- och fångläger — ett arbete, vars frukter

evigheten först skall till fullo uppenbara. En fläkt av kristlig kärlek och barmhärtighet har även drivit skaror av mer eller mindre utomstående män och kvinnor att offra sig själva till tjänst åt de lidande och utföra storddd av hjältemod och försakelse. Likväl har Guds församling på jorden i allmänhet kommit till korta, särskilt när det gällt *samfälld* opposition mot våld och förföljelse av dem, som trog arbetat i Herrens tjänst på missionsfälten. Och var finnes i de »kristna» länderna den enighet bland de troende, som förmår förekomma nedrivandet av kristliga institutioner och upplösandet av rättfärdiga lagar för samhälls- och familjeliv?

Om detta är sant, så ger det anledning, icke till någon dom över andra, i vilkas ställning man ej är eller varit invigd och sannolikt ej heller själv skulle varit någon troshjälte, men väl till eftertanke, självprövning och bön om ett förökat mått av den Helige Andes kraft, på det att världen må få erfara, att Herrens folk nu liksom i evangelii begynnelse är en makt, som den måste taga hänsyn till. Om fridens Gud skall kunna förtrampa satan under församlingens fötter, likasom fordom skedde i det romerska väldet, så behöves utan tvivel *en mäktig Andens utgjutelse över församlingen,* ty nu likasom då vinnes sådan seger endast av det folk, som icke älskar »sitt liv allt intill döden.» Detta Andedop, som ej får förväxlas med ett mottagande av endast vissa nådegåvor, såsom att tala vishet, tala kunskap eller tala med tungor etc., skulle förvisso framtvinga den »enhet i tron», som erfordras för ett fruktbärande samarbete mellan Guds folk, och varförutan detta ej kan rätt lösa de uppgifter, som i denna tid, så full av massrörelser bland folken och så rik på verksamhet av ondskans andemakter, möta både på den inre och den yttre missionens områden. Forts.

Då Svenska skolan på Chikungshan invigdes.

Det var den första veckan i september. Dagarna voro så ovanligt vackra och väderleken den allra härligaste. Men just vid denna tidpunkt måste de allra flesta av sommargästerna lämna berget och begiva sig åter till sina olika arbetsfält. Det ena huset stängdes efter det andra och *ned* för berget bars den ena bördan efter den andra av såväl personer som saker. Det började kännas så ödsligt och tomt efter alla. Men så en dag, det var den femte september, började gäster att komma *upp* för berget igen! Och den sjätte kommo ännu fler! Det var en hel skara, och alla voro de svenskar, och alla voro de så glada och förväntansfulla. Vad var det månne för folk? Jo, det var lärare, föräldrar och barn, som alla skulle till den svenska skolan.

Nu blev det liv och rörelse, och vart man kom, såg man svenska barntyper och svenska seder. Gossar, som bockade sig, och flickor, som nego. Ja, det var en rörlig tavla. Och mellan barnen rörde sig pappor och mammor, av vilka somliga nu för första gången skulle lämna sina älsklingar i andras vård.

Måndagen den sjunde kl. 10 f. m. voro alla svenskar, norrmän och en del engelska och amerikanska vänner inbjudna att övervara skolans högtidliga invigning. Så närvoro representanter för Svenska kyrkans mission, Augustanasynodens mission, den Förenade norska missionen, China Inland Missionen, Liebenzellmissionen jämte andra enskilda personer. Inbjudare voro Svenska Missionsförbundets och Svenska Missionens i Kina missioner.

In- och utvändigt voro anordningar vidtagna, som gåvo det hela en festlig prägel. Den svenska flaggan var naturligtvis hissad på sin stång utanför skolan på gräsplanen och på flera andra platser.

En djup skugga vilade dock över oss alla. Skolans föreståndare, br. E. Folke, som långt i förväg planerat för denna högtid, och som så glatt sig åt att få vara närvarande, blev några dagar förut tagen avsides i svår nervvärk, som band honom vid sängen under hela tiden och flera dagar efteråt. Vi stodo där undrande. Vad var Guds avsikt med detta? Och huru skulle det gå för oss att reda upp det hela utan hans närvaro och hjälp? Vi blevo dock stilla inför den tanken, uttalad av en av de närvarande: »Gud, som från början visat, att denna skola tillkommit på hans tillskyndelse, vill ock i fortsättningen visa, att han ej är beroende av människor. Därför tillät han detta ske.»

Sedan psalmen »Hela världen fröjdes Herren» avsjungits, inledde föreståndaren för Svenska Missionen i Kina, August Berg, högtiden med bön och läste Joh. 17., varefter de närvarande hälsades välkomna och anledningen förklarades, varför skolans invigning först nu efter ett års verksamhet kunde äga rum. Skolans mål vore att »förhärliga Gud», men detta kan endast ske i den mån varje enskild känner den ende sanne Guden och den han sänt, Jesus Kristus. Ett önskemål vore, att denna skola måtte bedrivas i enhetens tecken och såsom ett synligt bevis på den enhet, som råder ute på missionsfältet. Så förklarades skolan öppnad, och barnen sjöngo några sånger, varefter Sv. Missionsförbundets ombud, br. J. Sköld, höll ett varmt anförande, särskilt berörande samarbetets vikt och betydelse. Efter fotografering * bjöds på förfriskning i form av den svenska nationaldrycken, kaffe. Därefter fingo vi höra våra små flickor från norra Kina sjunga »Hell dig vår fana» och »I korpungar små», slutande varje sång med en liten genomsvensk nigning. Det verkade så okonstlat och tilltalande. Ordet lämnades nu fritt, och många av de närvarande uttalade i hjärtliga ordalag sin glädje över att denna skola kommit till stånd. Fröken Nathorst uttryckte det hoppet, att skolan snart skulle få mottaga elever även från Svenska kyrkans mission i Kina. Mr Joyce, China Inland Missionens representant, tolkade sina varma känslor för Sverige och svenskarne och sade sig ha så mycket att lära av svenskarnes artighet, att det ej skulle förvåna honom, om han en vacker dag överraskade sig själv med att han bockade och neg! Pastor Vikner från Augustanasynoden förklarade, att han fann sig så väl i vårt sällskap. Han kände, att han här möttes av gammaldags, svensk kristendom, som han så mycket hört talas om, och att han älskade det gamla fäderneslandet, som han dock aldrig sett.

Mrs Stotts, förut jämte sin man ägare till den fastighet vi nu för skolans räkning inköpt, tolkade i känsliga ordalag sin glädje över att dessa hus nu fått den användning, vartill de ursprungligen varit ämnade, nämligen som skola för missionärsbarn. Hon påminde om den tid, då hon och hennes man voro så gott som de enda utländingarna på berget och gjorde en jämförelse mellan förr och nu. »Abraham planterade en tamarisk», sade hon. »Så ha också min man och jag planterat en gång, och nu få andra sitta under skuggan av dessa träd.» Så läste br. Fernström upp verser, författade av honom i Sibirien på Gustaf Adolfsdagen förra året samt ett poem av missionär Fagerholm. Även andra hade ordet och sedan nedkallade flera Guds välsignelse över skolan och dess verksamhet. De avgående funktionärerna, fru Björkdahl samt herr och fru Gillström, avtackades för deras trogna

* Se ill. första sidan.

tjänst vid skolan, och de nya lärarrarekrafterna, kandidat och fru Sommarström och fröken Ester Carleson, välkomnades till arbetet jämte vår beprövade lärarinna fröken Ester Jonsson, som även i år kommer att tillhöra skolan.

Ja, alla voro vi glada och tacksamma, och när vice ordföranden, i skolan, br. Tjellström avslutat och vi till sist sjöngo en av våra gamla svenska psalmer, kände vi, att vi alla deltagit i en betydelsefull minneshögtid, i en gärning av fosterländsk betydelse, ja, av evighetsvärde och vikt. Att i ett främmande och därtill ett icke kristet land giva svensk kristlig fostran och vård åt barn till dem, som »för det namnets skull» övergivit allt, det är väl en gärning så stor och krävande, att man må fraga: »vem är härtill skicklig?»

Tanken på att dessa unga nu kunna få vara tillsammans med sina föräldrar någon tid varje år och den mångåriga skilsmässans ömsesidiga smärta därigenom besparas dem, är oerhört glädjande. Så vitt jag vet, finnes ingen liknande skola för svenska barn utom Europas gränser.

Vare den då, dess föreståndare, lärare och barn tillika med alla densammas behov, anbefalld åt svenska folkets varmaste intresse och förböner!

Yuncheng i September 1919.

August Berg.

Gud har något mer att giva oss varje gång vi möta honom.

Kenneth Mackenszie.

*

Det gives religioner, som kunna jämföras med varandra, men kristendomen är icke bland dessa. Den är höjd över alla religioner.

Joseph Parker.

BREVAVDELNINGEN

Interiörer från Shensi.

En lycklig arbetstermin har den sista vintern och våren varit, trots yttre oro. I fem månader var evangelisten Han innestängd i köpingen Hsing She-chen i händerna på rövare och rebeller, som dock behandlade honom väl. Det var egendomligt att vid mitt besök finna vår vägg fullklistrad med skyddsproklamationer, som varje kommande rövarhövding känt sig kallad att utfärda för oss.

Trots förföljelse från den vilseledda »självständiga församlingen» gick verksamheten framåt, och han hade glädjen att vid vårmötet se tre personer från denna plats döpas.

Framgångarna ha varit störst i Peishui, där i byn Cho-tse tvenne präktiga skollärare utöva ledningen. Här anmäldes vid mitt besök ett dussin dopkandidater. En gård har fritt upplåtits av en medlem, församlingen har reparerat den och där inhyst både skola och kapell samt själva förfärdigat bänkar m. m. Det var i sanning en stor glädje att här predika inför en stor skara troende, 50—60 personer, vilka i allmänhet äro ivriga läsare av de fastslagna utanläsningstexterna i kursen. Kvinnorna stå i det fallet främst i flit, och trots den långa vägen komma de i ur och skur till de stormöten, som hållas här i staden.

Vårt vårmöte i maj välsignade Herren. Själva voro vi medtagna av influensan som grasserat, men ett par nitiska, av Herren lärda bröder från Skandinaviska alliansmissionen hjälpte oss. I fyra dagar pågick mötet, och vi hade glädjen kunna döpa 32 omvända hedningar, som hade goda vitsord från provtiden. Tillsammans med dem, som döptes på ett par bistationer,

blir det en insamling av 35 omvända. De behöva nu uthållig förbön, att de må bli bevarade under alla yttre och inre frestelser och mödor.

*

Tillståndet här i våra trakter har ej mycket förbättrats. Visserligen är det vapenvila mellan de förr stridande trupperna, men detta synes endast ge tillfälle åt rebeller och rövare att så

En kinesisk äreport.

mycket mera ostört få plundra folket. Kvinnor skändas, män bortföras ständigt i syfte att utpressa lösen för dem, och dragarna spännas ofta från lasset och bortföras. Bäst det är, överfalles byn av en skara män, som med glödheta strykjärn eller brinnande lampvekar lagda på bara kroppen utpressa penningar av dem, som äga eller kunna skaffa sådana. Ingen är säker till liv eller egendom. Allt burget folk har flyttat in till städerna.

*

Vår stad, Pucheng, har blivit en riktig bikupa. Här råder f. n. trygghet inom dess väl bevakade murar, och här söker man trösta sig över olyckorna i världen. Jäktandet efter rikedom har tagit överhand — det är en riktig yra, som griper många. Alla vilja förjäna penningar, och alla synas kunna det. Gatorna myllra ständigt av människor, alla ha brådtom. Priserna äro i stadigt stigande, och tjänarefrågan vållar som svårigheter.

Efter att i flera års tid ha varit befriad från opieodling och öppen opiehandel, har vår provins åter sjunkit ned i dyn. Guvernören behövde penningar till militärens underhåll. Då tillät han opieodling mot erläggande av hög skatt. *I vår stad säljes nu opiet öppet i mer än 100 butiker.* Men priset är nära 10-dubbelt så högt som för några år sedan. En opieslav kräver dock sin ranson, och så får man se, huru familjer hastigt ruineras. Det är hjärtskärande att se män, som arbeta som slavar och sedan utge nästan hela lönen för att skaffa sin opieranson.

*

Att vinna gehör för evangelium i en sådan stad och i en sådan tid är ej lätt. De arbetande och betungade äro som vanligt ej döva för ordet om den frid, som världen ej kan giva. Men för dem, som ha fullt upp av detta livets goda, är vår predikan om Jesus Kristus och hans kors en dårskap och »evangeliesalen» själv en gåta. Främste mannen i samhället näst mandarinen har nyligen i husaffärer mycket varit hos oss. Till evangelisten Tung sade han härom dagen i förtroende: »läran är god, men det skall aldrig gå för er att få fram den här: allt hos

er är för tarvligt — — det är ingen miljö för oss — — ni ha ingenting att uppvisa! En eller ett par storskolor med stil på — —!» Herr Su, en duktig, förmögen man, som rest mycket i Kina har samtidigt som han gått och tittat på vårt bygge, också studerat stationen och oss alla. Resultatet delgav han nyligen åt en evangelist: »här sitta ni, predikande lärare, och stuva bröd och vatten och té med lite råa grönsaker till sasom mat! Ha ni inte en gång ordentlig mat? Varför hållas ni här, då det finns gott om tillfällen till en ordentlig utkomst?» Angående oss sade han: »man kunde tänka, att de åtminstone skulle hålla sig med ett gott bord; men vad fick jag se, då jag studerade deras matbord i trädgården: järnkoppar, järnskålar! (Emaljerade kärl.) Och vad var det för mat!»

De infödda medarbetarna frestas ibland oerhört av sådant tal. Deras ställning är f. n. svår, och det är i sanning en Guds nåd, att de icke tröttna. Å ena sidan tvingar oss missionens ekonomi — i synnerhet i denna kristid — att inskränka utgifterna, å andra sidan anse vi numera som den enda rätta missionsmetoden att lägga på de infödda kristna och församlingen så mycket av ekonomiska och andra bördor för verksamheten, som de förmå bära. Förr höll missionären en kock och hushåll för de infödde arbetarna, nu utbetalas oftast deras vivre i mynt, och kinesens affärssinne tvingar honom då ofta att på maten göra besparingar. Tung omtalar, att det ibland händer, då han intar sin måltid i matståndet utanför rådhuset, att han stöter ihop med någon av sina gamla bekanta, som ha anställning i ämbetsverken därinne. »Hur kan du uthärda med att sitta i dessa smutsiga stånd!» utbrister då den andre med förundran.

De från det välutrustade seminariet i Yuncheng utexaminerade skollärarna finna det påkostande att i sin nya skola, när det gäller undervisningsmaterial eller andra önskvärda saker, nödgas höra från den infödda församlingens administrator: vi ha inte råd att skaffa det där; det finns inte penningar i kassan för det där andra; vi måste vänta med den där tredje utgiften; vi måste spara med té, bränsle, lyse m. m., m. m. »Skolan» i Kina har alltid haft omkring sig en del av den gloria, som omgiver Konfucius, och en skollärare har på grund därav varit något non plus ultra. I missionens skola, varest vi önska och där det också är nödvändigt att utplåna de konfusianska tänkesätten, måste nu hans elever åtaga sig att dra vatten till skolköket, sopa, ja kanske t. o. m. hjälpa till med matlagningen. Ja, det händer, att han själv får fina vinkar om att han på söndags e. m. borde gå med evangelisten eller missionären ut på gatan för att vittna om Jesus.

*

Predika i gathörnen, ja! Det finns missionärer, som anse detta genant; ej under då, om den infödde arbetaren ibland känner det påkostande att av förbigående bekanta bli funnen mitt i en hop av tarvligt folk, sökande att vinna gehör för ett tal, som av »förnuftigt folk» hålles för dårskap.

Både vi och de infödda medarbetarna föras gång på gång till vägskälet: är det värt hålla på så här eller är det bättre att gå den lättare vägen? Talet om synd och om frälsning genom den korsfäste synes tillsluta hjärtedörrarna hos de inflytelserika i samhället. Ett eftergivande till förmån för kinesens smak i en hel del andliga frågor och förkunnelse av kristlig social moral i stället för av korsets evangelium skulle vinna många anhängare ibland de välsituerade, som nu anse

det propert att följa med sin tid. Detta skulle tillföra församlingen penningestarka element och hjälpa henne att gå framåt i verksamheten. En omläggning av arbetet, så att tyngdpunkten lades på social kristendom med storskolor, sportliv, gymnastikdirektörer o. d. skulle säkert göra intryck i samhället och skaffa missionen mera prestige.

Gata i Tungchowfu, Shensi.

När man emellertid följer evangeliets historia, finner man, att dess verkliga segrar ej vunnits på denna väg. Den vägen kan föra många till kristendomen, men den för få till Kristus. Hade missionen hundratals år framför sig, skulle ett direkt arbete på en social lyftning härute vara berättigat. För den däremot, som ser huru hastigt »dagen nalkas», då konungars Konung skall uppenbaras till dom över ett obotfärdigt släkte och för att upprätta sitt rike i rättfärdighet, synes den av Herren Jesus och hans apostlar utpekade vägen vara den säkraste, snabbaste och bästa. Det gäller ju att rädda från den eviga döden så många som räddas kunna. Och där Jesus blir Herre i ett hjärta, där börjar även en lyftning uppåt och utåt, som ej stannat »förrän hela degen är syrad». Men trädet växer först i det fördolda: ett församlingsliv utan motsvarande rotliv är ej mycket värt, när Herren kommer.

Därför härda vi ut med Jesu ok och Jesu börda; han låter sig icke vara utan vittnesbörd.

Pucheng 19 aug. 1919.

Hugo Linder.

Bedjen för missionärerna!

Skriven till missionärerna!

Visa tidningen för edra vänner och bekanta och uppmana dem att prenumerera å densamma!

PRENUMERATIONSANMÄLAN FÖR ÅR 1920.

KINA-MISSIONSTIDNINGEN SINIMS LAND,

organ för Svenska Missionen i Kina, anmäler härmed sin 25:te årgång.

Tidningen utkommer efter samma plan som år 1919. Den vill vara en enande länk mellan missionsarbetarna på fältet och dem, som i hemlandet genom förbön och offer bära upp missionens sak. Men den vill även genom goda stycken rörande trons liv i Gud, genom vägledande studier i den Heliga skrift och genom sammanfattande översikter av missionens stora verk bland folken bliva missionens vänner till hjälp, uppbyggelse och glädje.

Såsom organ för Svenska Missionen i Kina har Sinims Land en stor uppgift. Få äro säkert de, som verkligen fatta vilket oerhört maktpåliggande arbete nu vilar på S. M. K. På fältet arbeta, inberäknat de senast utresta, 55 missionärer. Dag för dag bliva tillfällena och arbetsmöjligheterna allt större. Vi skulle behöva en tio-dubbel förstärkning ifråga om arbetare och medel. Denna skriande kallelse från Svenska Missionens i Kina fält borde kunna påräkna en berättigad uppmärksamhet och ett verksamt understöd av alla missionsvänner, som inse angelägenheten av att bärga en skörd, vilken efter långa, mödosamma banbrytningsår nu hastigt mognar. Bakom oss i hemlandet äga vi intet organisatoriskt stöd. Det stöd vi genom vår tidning främst av allt eftersträva, är stödet av trogna förebedjare. Därför söka vi ock att genom särskilt uppställda böneämnen, som stå i samband med tidningens innehåll, befrämja sådant böneliv.

Ett hjärtligt tack uttalas till alla dem, som i kärlek och förbön och i arbetet att samla prenumeranter medverkat till vår tidnings spridning. Vilken betydande missionsgärning skulle det ej vara om varje prenumerant nu kunde skaffa en ny sådan för nästa år! Tänk om S. L. finge en sådan ökning under sitt 25:te år!

Ehuru tryckningskostnaderna ytterligare stegrats kommer ej prenumerationspriset att höjas. Det har dock blivit nödvändigt att använda en något billigare papperssort.

Rekvirerad på posten blir priset: helt år kr. 2: 25, 3 kvartal kr. 1: 75, halvår kr. 1: 25, ett kvartal kr. 0: 75, en månad kr. 0: 50.

När 5 ex. eller därutöver under samma adress rekvireras från expeditionen blir priset per ex. kr. 2: —, varjämte vart 6:te ex. lämnas gratis.

Prenumerantsamlare kunna ock prenumerera på tidningen å postkontoret i sin hembygd samt insända postens kvittenser till S. M. K:s exp. För varje 5-tal postkvitton erhålla de då från exp. kr. 2: 25 men intet friexemplar.

Enstaka ex. till utlandet kosta kr. 3: 40.

Prenumerera i god tid före nyår, så att upplagans storlek kan beräknas. Begär provexemplar till utdelning. De erhållas gratis å expeditionen.

Obs! När mindre än 5 ex. tages, bör prenumeration ske på posten.

Redaktionen.

Herde huld, din käpp och stav
tröst åt skrämda hjorden gav
Får och lamm i bet du vallar
och från död till liv dem kallar.

Från redaktion och expedition.

Ett gott nytt år tillönskas alla S. M. K:s vänner och förebedjare med varmt tack för det gångna årets samarbete för Herrens sak i Kina. »Låtom oss icke förtröttas att göra det goda» den maningen behöva vi alldeles särskilt taga till hjärtat nu i det *allvarliga skede*, i vilket vår mission f. n. befinner sig. Ännu stå dörrarna vidöppna över hela vårt fält, och de mest obegränsade möjligheter erbjuda sig för utveckling av arbetet. Give Herren, att vår lilla missionsbudbärare måtte vinna insteg i många nya hem såsom en förmedlare av tro och missionskärlek, så att vi såsom en man gemensamt må kunna stå i denna vår stora av Gud skänkta uppgift.

Trettondagen håller S. M. K. sitt sedvanliga möte med sparbössetömning i Betesdakyrkan vid Floragatan i Stockholm. Möte börjar kl. 11 f. m. med föredrag av fil. kand. E. Mellquist och missionär Nath. Högman.

Bönemötena fortsätta på nyåret. De komma att hållas på expeditionen måndagen kl. halv 7 och i Betesdakyrkan kl. 7 e. m. med början den 13 januari.

För S. M. K:s bedjande vänner.

Tacksägelse- och böneämnen.

För det gångna årets arbete och de rika missionsmöjligheterna på vårt fält, s. 6. För de under året till fältet utresta nya arbetarne, s. 6. För de betydelsefulla konferenser som hållits på fältet och för de beslut som därvid fattats, s. 6. För den Svenska skolan på Chikungshan, s. 6. Om en mäktig Andens utgjutelse över det stora missionsarbetet i världen, s. 9. För de nydöpta i Pucheng, s. 11. För alla S. M. K:s vänner och förebedjare, för dem som medarbeta med spridningen av S. L., s. 15.

Böneämnen.

För de trötta och nedbrutna missionärerna, att möjlighet till vila i hemlandet må beredas dem, s. 6. De ekonomiska förhållandena, s. 6. Den s. k. »självständiga församlingen» i Pucheng, s. 11. De anarkiska förhållandena i Shensi, s. 12. Opiehandeln, s. 12. För de infödda evangelisterna i deras frestelser, s. 13.

Expedition: **Drottninggatan 55.** Telegramadress: **"Sinim", Stockholm.**
Telefon: **Riks 44 59. Allm. 224 73.**

INNEHÅLL:

Ill. — Missionens budskap är »visdom från Gud». I. — Jesu glädje. I. — Vid årsskiftet. — En blick på världsläget och världsmissionen. I. — Då Svenska skolan på Chikungshan invigdes. — Brevavdelningen. — Prenumerationsanmälan. — Från redaktion och expedition. — För S. M. K:s bedjande vänner.

Stockholm, Svenska Tryckeriaktiebolaget, 1919.

N:R 2. ÅRG. 25. 15 JANUARI 1920. PREN.-PRIS 2:25

ORGAN FÖR SVENSKA MISSIONEN I KINA
UTGIVARE: ERIK FOLKE. REDAKTÖR: NATH. HÖGMAN.

MISSIONENS BUDSKAP ÄR "VISDOM FRÅN GUD".

II.

Men även då det gäller att stärka och fördjupa det andliga livet, är detta evangelium »visdom från Gud». Till församlingen i Kolosse skriver Paulus: Såsom I nu haven mottagit Herren Kristus Jesus, *så vandren i honom, rotade och uppbyggda i honom och befästade i tron, såsom I haven blivit lärda»*, och till församlingen i Sardes »säger den, som har Guds sju andar och de sju stjärnorna: jag har icke funnit dina gärningar fullkomliga inför min Gud, kom därför ihåg, *huru du har fått och hört, och håll det* och bättra dig». Det har också alltid visat sig fruktlöst att förnya och fördjupa det andliga livet i församlingen genom andra medel än »Kristi outgrundliga rikedom», som var innehållet i det evangelium, Paulus förkunnade bland hedningarna (Ef. 3: 8).

Det finnes icke något surrogat för detta evangelium, »ty det finnes icke något annat namn under himmelen bland människorna givet, i vilket vi skola bliva frälsta», än Jesu Kristi namn allena. Och *allt det, som Gud kan giva oss, är givet i Jesus Kristus.* (Rom. 8: 32; Ef. 1: 3; Kol. 2: 9; 2 Pet. 1: 3.) Höra vi nu många och starka röster i denna tidsålders aftonskymning säga, att det är ett föråldrat evangelium eller kanske »en förslappande blods- och korspredikan», så må vi veta, att bröderna Williams kannibaler på Nya Zeland och blodsvittnena från Uganda, Madagaskar och Kina skola uppstå i domen och fördöma det släkte eller den mission, som förkunnar ett annat evangelium, än det Paulus predikade, ty de hava med sitt liv och med sitt blod bekräftat, att det är

en Guds kraft till frälsning för var och en, som tror.

Den kristna missionens uppgift kräver ett sådant budskap, som är »visdom från Gud». Det arbete, som missionen av Gud fått att utföra, är att göra Jesus Kristus känd i hednavärlden *så,* att en grund där blir lagd till en Guds församling. »Såsom en vis byggmästare» lade Paulus en sådan grund i Korint och säger därom: »en annan grund kan ingen lägga, än den som är lagd, vilken är Jesus Kristus». Varhelst under tidernas lopp som man i andligt byggnadsarbete sökt lägga en annan grund, har icke något »heligt tempel i Herren» vuxit upp men väl härdar för villoandar eller för andra fiender till Kristi kors, som alla sökt sitt eget, men icke det som Jesus Kristus tillhör. På världsåskådningar eller andra människomeningars flygsand uppföres icke andliga hus, där det offras »andliga offer, som äro Gud välbehagliga genom Jesus Kristus», och icke heller grundas på dem folksamhällen, i vilka rättfärdighet bor eller inbördes sämja och dygd härska. Kosmologiska och antropologiska teorier duga ej som hörnstenar i missionens byggnadsarbete.

Ha däremot i hednavärlden församlingar vuxit upp på den grundval, som är Jesus Kristus, så har därifrån alltid utgått levande krafter, som småningom förvandlat samhället utomkring och höjt dess sedliga och intellektuella nivå genom den insats, de gjort i det sociala och politiska livet. Många sådana företeelser har missionen haft att uppvisa och ej minst i våra dagars Kina. Detta lands statsmän och blomman av dess ungdom hava i västerlandet forskat efter hemligheten till den västerländska kulturens överlägsenhet, och de mest framstående bland dem hava instämt däruti, att denna hemlighet låg i den kraft till rättfärdighet och sedlighet, som den kristna tron hade förmåga att skänka. De hava vitsordat, att den kristna missionens inflytande i Kina varit av allra största betydelse för tillkomsten av det nya Kina, som nu kämpar en avgörande strid med det gamla Kinas korruption, vidskepelse och andliga och intellektuella försoffning. En västerländsk kännare av Kina skriver, sedan han redogjort för huru mörkt det ännu är där både i socialt och politiskt hänseende: »Den nuvarande kristna församlingen är Kinas enda hopp». Och varför? Jo, församlingen är grundad på Jesus Kristus och har i försoningens rika källflöde fri tillgång till nådens och rättfärdighetens krafter. Därigenom äger den möjlighet till att »härska i liv», och ej duka under för gammal hedendom eller för den självförgudning, som är kärnan i all modern otro och kan sålunda bliva ett salt i förruttnelsen.

Så har då det budskap missionen fått i millioners liv och erfarenhet visat sig vara *»visdom från Gud».* Det kan icke ersättas med ett annat evangelium, som till innehåll har »vad vetenskapen tror sig veta» och därför växlar med varje nytt lärdomsväder. Vi äro dyrt köpta, låtom oss icke bliva människors trälar! Och vi skola fortfarande få höra hedningarna prisa Gud för hans barmhärtighets skull.

—n.

JESU GLÄDJE.

II.

En gammal sägen förtäljer, att invånarne i Nazaret kallade gossen Jesus »den älsklige», »den vänlige», och att det där blivit ett talesätt att säga: »låt oss gå till den vänlige, på det att vi må varda glada».

Ja, låtom oss gå till honom, på det att vi må varda glada!

Jesu glädje fortlever i församlingen. Han är skaparen av och medelpunkten i sina lärjungars glädje.

Den urkristna församlingens urkunder bära ett överväldigande vittnesbörd om huru Jesu glädje uppfyllde lärjungarnes hjärtan. Lukas evangelium, som skrevs av Apostlagärningarnes författare och från den apostoliska tidens synvinkel, är på ett särskilt sätt lovsångens och glädjens evangelium. Det börjar med lovsång — icke mindre än sex lovsånger förekomma i de två första kapitlen. Ja, man kan säga, att dessa kapitel äro genomträngda av jublande, överjordisk glädje. Men detta ljuvliga och glada budskap om Jesus, Människosonen, icke blott börjar med lovsång; det slutar också med lovsång. Sedan lärjungarne efter korsfästelsens mörka dagar skådat den uppstånde och sett honom uppfara till himmelen, »tillbådo de honom och vände sedan tillbaka till Jerusalem, uppfyllda av stor glädje. Och de voro sedan alltid i helgedomen och lovade Gud.» Luk. 24: 52—53.

Lukas, Apostlagärningarnes författare, är den evangelist, som för oss bäst tolkat den glädje, som genom Jesu Kristi uppståndelse på ett så mäktigt sätt fyllde lärjungarnes hjärtan. Han visar oss, att den uppstånde Mästaren skingrade de mörka otrosdimmorna och den tröstlösa hopplösheten och fyllde lärjungarnes hjärtan med en ovansklig glädje, som sedan aldrig kunde tagas ifrån dem. Jesu löfte i avskedstalet: »Så haven ock I nu bedrövelse; men jag skall se eder åter, och då skola edra hjärtan glädja sig, och ingen skall taga eder glädje från eder (Joh. 16: 23), hade gått i uppfyllelse.

Sedan dess har oavlåtligt denna Jesu glädje fortlevat i den kristtrogna församlingens hjärta. Med strömmar av liv och fröjd har den vällt fram genom århundradena. Och så skall den fortfara att göra, till dess allt mynnar ut i en »outsäglig och härlig glädje», då vi vinna vår tros mål, våra själars frälsning. 1 Pet. 1: 8.

Den glädje, som fortlever i församlingen, är ingen annan och ingen mindre glädje än Jesu egen glädje — »min glädje skall bo i eder», lovade Jesus lärjungarne i avskedstalet, Joh. 15:11. Den åt lärjungarne utlovade glädjen är således till arten om ej till graden densamma, som bodde i Jesu hjärta — Jesu glädje. Liksom i Jesu liv är denna glädje även i lärjungarnes liv en

Bönens glädje.

I avskedsstunden bjöd Jesus lärjungarne att bliva kvar i Jerusalem, till dess de blivit beklädda med kraft från höjden, Apg. 1: 4, 8. Av vilken oändlig betydelse var det ej, att lärjungarne åtlydde denna Jesu befallning. Detta kvarblivande i Jerusalem hade *ett bestämt, ett enda* stort mål i sikte: att den Helige Ande i kraft skulle komma över dem. I den sal i övre våningen, där de plägade vara tillsammans, höllo de alla endräktigt ut i bön, Apg. 1: 13—14. Jesus hade ju sagt dem: »Hittills haven I icke bett om något i mitt namn; *bedjen*, och I skolen få, för att eder glädje skall bli-

va fullkomlig», Joh. 16: 24. Här fick nu ock den nytestamentliga församlingen sitt invigningsdop i helig Ande och eld under det den var försänkt i bön. Under bön framburo de sig själva såsom levande offer för att i hängiven trohet tjäna honom, som löst dem åt Gud med sitt eget blod. Uppfyllda med löftets helige Ande gingo de frimodigt ut som den uppståndne och himlafarne Mästarens tjänare och avgåvo med stor kraft vittnesbördet om vår Herre Jesu Kristi uppståndelse, Apg. 4: 29 f.

Och i bönegemenskap med Jesus utförde de mäktiga ting: de botade sjuka, utdrevo onda andar, uppväckte döda, öppnade fängelseportar. Mitt i den mörka natten, då Paulus och Silas sjöngo lovsänger och bådo, skakades fängelsets grundvalar, Apg. 16:25.

Bönen har liknats vid de lungor, genom vilka vi andas in den himmelska luften. Rikast möter oss detta böneliv i de apostoliska breven. Bönen är själva grundelementet i vårt Gudsförhållande och den dolda orsaken till alla segrar.

Skola vi få erfara Jesu glädje i våra liv, då måste även vi uppleva en helig invigningsstund, en stund av helhjärtad överlåtelse och en stund, då den Helige Ande på ett särskilt sätt tar oss i besittning. Alla verkligt stora män i Guds rike kunna vittna därom. Hudson Taylor, t. ex., skriver som yngling i sin dagbok:

»Väl minnes jag den stund, då jag i mitt hjärtas glädje utgöt min själ inför Gud och bönföll honom om ett arbete, som kunde bli ett utflöde för min kärlek, någon självuppoffrande uppgift om än trivial och svår, något som skulle väl behaga honom, som gjort så mycket för mig. Väl minnes jag, vilken gripande, helig stämning, som kom över mig vid förvissningen, att mitt offer mottagits. Guds närvaro förnams obeskrivligt verklig och full av välsignelse. Jag minnes, huru jag låg utsträckt inför honom full av obeskrivlig fruktan och glädje. För vilken tjänst jag blivit mottagen, visste jag ej. Men en djup förnimmelse, att jag ej längre var min egen, genomträngde mig och har sedan dess aldrig lämnat mig.»

När vi se helgade och av Gud brukade män, gripas vi ofta av längtan att bliva lika dem. Ja väl, äro vi blott villiga att gå den väg de gått, att betala det kostbara priset av den egna viljans tillspillogivande åt Jesus? Det är den stora, den grundläggande frågan.

N. Hn.

Gå, jag sänder dig.

1 Joh. 2: 6.

Du som bekänner dig älska Herren,
Som led och dog uppå korsets stam,
Du är ock pliktig, att själv så vandra,
Som Han har vandrat på jorden fram.

Du fått för intet, så giv för intet!
Han gav sitt liv, utav kärlek full.
Din plikt är även, att offra livet,
Om Herren fordrar, för bröders skull.

Till Kinas hungrande millioner
Gå med det riktiga livets bröd!
Gå med det flödande livets vatten,
Som fritt åt alla av nåd Han bjöd!

Gå med förlåtelsens sköna hälsning
Till den, som är under synden böjd!
Säg till den sorgsne, att Jesus älskar,
Att Jesus giver den högsta fröjd.

Se, Jesus väntar på Kinas skaror,
I bröllopssalen är ännu rum!
Gå därför ut att för dessa arma
Förkunna Hans evangelium.

M.

Från redaktion och expedition.

Från våra utresande missionärer har meddelande ingått, att de efter en lyckosam överresa till Amerika därstädes lyckats få allt ordnat med biljetter från Amerikas västkust till Kina. I New York mottogos de på det vänligaste av fru Margaret Tjäder, som i sin bil förde dem till sitt hem och där omhuldade dem på allt sätt samt lät sin sekreterare biträda dem vid alla de anordningar, som måste vidtagas. Enligt det meddelande, som ingått, skulle fröknarna Burén, Lenell och Otterdahl samt br. Engbäck avresa med »Empress of Japan» d. 18 dec. från Vancouver, under det Westers lyckats erhålla biljetter med »Nanking», som skulle avgå från San Francisco 8 dagar tidigare, d. 10 dec. Våra syskon voro fulla av tacksamhet till Gud, som så nådefullt lett deras väg.

Missionärer på hemresa. Missionär och fru Ringberg, vilka enligt uppgift lämnade Shanghai d. 26 nov., anlände lyckligt till San Francisco den 17 dec. Resan över Stilla havet hade varit mycket god. Efter en tids vistelse i Amerika hoppas våra syskon vara lyckligt hemma i Sverige fram på vårsidan. De äro hjärtligt efterlängtade och välkomna. Låt oss bedja för dem, att deras vistelse i Amerika må bli dem och alla, med vilka de komma i beröring, till välsignelse.

Kommittén för S. M. K. höll sitt konstituerande sammanträde den 13 januari, därvid följande val förrättades: överste H. Dillner, ordf., rektor J. Rinman, vice ordf., överingenjör K. G. Magnusson, kassaförvaltare. Vidare utsåg kommittén inom sig medlemmar i Beredningsutskott och Missionshemsutskott.

Svenska skolan på Chikungshan. Från och med höstterminens början hava missionärerna August o. Augusta Berg på skolstyrelsens enträgna kallelse t. v. övertagit föreståndare- och husmodersuppgiften vid skolan. Missionär och fru Folke, som innehaft denna uppgift under det första året, behövde befrias därifrån, på det att missionär Folke skulle bli i tillfälle att fullborda sin inspektionsresa. Missionär Folke hade anmodats att samtidigt t. v. handhava med föreståndareuppgiften på fältet sammanhängande uppgifter.

Det finansiella läget inger alltjämt på grund av den oförmånliga växelkursen de allvarligaste bekymmer. Ingen ljusning förnimmes i de kinesiska valutaförhållandena. Med stor tacksamhet till Gud kunna vi meddela, att det gångna årets inkomster överstego inkomsterna året förut med omkring 50,000 kr. Men icke ens denna stora ökning har varit tillräcklig att utjämna den förlust, som växelkursen vållat. Finanssekreteraren på fältet meddelar, att det är över ett år sedan några medel varit disponibla för resor och reparationer, och att endast 50 % av missionärernas remissor för tredje kvartalet 1919 kunnat utanordnas. Ungefär samtidigt skriver missionär Folke: »Det är mörkaste väkten nu, och vi få bida vår Frälsares ankomst. För mig ha orden: 'Förtrösta och icke bäva' ständigt ljudit. Herren skall ej övergiva de sina, men vi behöva hålla fast i bönerepet, då nu pänningarne smälta tillsammans, så att vi behöva fördubblade inkomster». Glädjande nog kan meddelas, att, sedan detta skrevs, omkring 50,000 kr. kunnat utskickas, så att de mest trängande behoven blivit fyllda. Men stora utgifter förestå under det ingångna året — ett tiotal missionärer äro i behov

av vila i hemlandet, och resekostnaderna ha fyrdubblats — och vi behöva allvarligt behjärta maningen att hålla fast »i bönerepet». Gud är rik över alla dem som åkalla honom. Han har ofta visat, att när hans tid är inne, kommer hjälpen, rik och överflödande.

Silverbröllop firades i Yuncheng d. 18 sistlidne oktober. 25 år hade då förflutit, sedan makarne Berg och Tjäder tillsammans firade sina bröllop i Shanghai. Nu fingo de även fira silverbröllop gemensamt. Detta skedde i Yuncheng. Under den angenämaste stämning förflöt denna dag. Flera av missionärerna hade infunnit sig, tal höllos, telegram ingingo, och för tillfället avfattade poem uppläsles. Såväl kamrater som de infödda kristna hade givit presenter. Fröken Maria Nylin skriver: »Strålande bröllopsväder rådde denna sensommardag, och de kära blågula färgerna, blandade med de glada kinesiska, mötte oss både ute och inne. Kärleksfulla händer hade bundit girlander och kransar, och sena rosor och syrener samt en mängd av höstens blommor gåvo allt en festlig prägel».

Till våra vänner rikta vi en vänlig uppmaning, att icke glömma att hjälpa oss med prenumerantsamlandet. Nu är rätta tiden. Vi ha sänt ut ett antal friexemplar till våra prenumerantsamlare i hopp, att de genom utdelandet av dessa må lyckas vinna nya vänner till tidningen.

Av "Hans Stjärna i Östern" hava vi ännu ett mindre antal ex. kvar.

Bundna årg. av Sinims Land finnas även till salu till ett pris av 2 kr. och kunna rekv. från expeditionen.

BREVAVDELNINGEN

Från barnhemmet i Sinan.

Ur ett brev från fru Mimmi Folke meddelas följande utdrag om barnhemmet i Sinan:

Då jag var i Sinanhsien hos Maria Pettersson i somras, tog jag ett par kort för tidningen, dels av skolgossarna, dels av alla de små skyddslingarna med sin »mamma» och vårdarinnor.

Den stora gossen bredvid Maria är

"Lotusblomman".

»Lasarus», omkr. 16 år, som släktingarna ville kasta i en ravin, därför att han var klen och mindre vetande. Stackars gosse, han fick själv höra på, hur de talade om detta. Maria förbarmade sig över honom och tog honom, fast han är mycket besvärlig att sköta. En liten rörande gosse med bruna, melankoliska ögon står mitt framför Maria bredvid flickan med kryckorna.

Jag ser honom ännu, där han ständigt stod i dörröppningen till matsalen och såg och såg med tiggande,

längtande blickar på sin fröken. Han tyckte visst inte om, att det kommit främmande mellan honom och henne. Han tyckte visst det var för sorgligt.

Han var 5 år och hade lidit mycket. Såldes jämte sin syster till en man, som var anställd vid jamen och hade till yrke att piska folk. Den lilla flickan blev hustru åt denne man, och gossen följde med.

När systern gav gossen mat, blev mannen ond och stack honom här och var med sin kniv. Så en dag tog han gossen i benen och slungade honom i en vägg, så att huvudskålen krossades i nacken. Sedan högg han honom med kviven, för att han fort skulle dö och lade ut honom i vinterkylan.

Barmhärtiga människor bådo för honom och gåvo honom namnet »Mänsklig känsla», då Maria förbarmade sig över honom. Hans fötter voro då alldeles förfrusna.

I sex veckor låg Maria P. i barnhemmet och skötte med vattenbehandling hans stinkande fötter i stället för att låta ta av fötterna, som hon blev tillrådd.

Tårna ha ramlat av på ena foten, men han går bra, och hans sår äro läkta, och han är nu sin frökens trogna vän, som sitter vid hennes dörr och vaktar.

Lilla »Lotusblomman», som sitter på armen, hittades bakom ett tempel, där hon låg och skrek med fingret avskuret, ty hon skulle få kramp och dö. Hon är nu en så söt liten flicka.

Skyddslingarne i barnhemmet.

En annan gång då vi voro i Sinan, hade våra Marior tagit emot en blind gosse, som släktingarna velat döda. Han var så rädd och upprepade om och om igen: »Göm mig under tröjan, göm mig under tröjan!»

Han vårdades och sköttes på barnhemmet, tills han dog.

Säkert är, att många tårar torkats och mången ångest upphört inom dessa murar hos systrarna i Sinan. Må deras gärning finna genklang i mångas hjärtan och stödjande händer räckas.

»Jag var hungrig — jag var husvill —».

Bärgade kärvar.

Missionär Axel Hahne skriver:

Vår gamla vän fru Feng i Wanchuan har fått gå hem till Jesus, som hon lärt att älska. »Jag håller Jesus i famn och släpper honom icke» var hennes dopbekännelse, och trots alla skröpligheter och lidanden, som hon hade att genomgå, förblev detta hennes livsregel. 25 år levde hon som buddistisk vegetarian och 4 år med Jesus, men nu fortsätter hon denna bättre tillvaro och det i en värld, där lomhördhet ej hindrar kunskapen. Där får hon av Jesus själv den undervisning hon icke kunde få här.

En annan som fått gå hem är fadern till vår »Lille Olle». »Lille Olle» är en gosse, som ganska mycket liknar vår egen Olle, varför han fått detta extra namn. Fadern var en helhjärtad kristen, en av de *få*. Han for till himlen på snälltåg — blev så illa skadad under det han körde gödsel, i det han klämdes mellan vagnen och en jordbank, att han efter några timmars plågor uppgav andan. Hans åldriga mor, som länge legat och väntat på döden, undrar bara varför inte hon fick dö i stället. Hans änka var vid makens död sjuk och är det ännu. »Lille Olle» gråter för att han nu icke kan få gå i skolan, då han som store bror måste vara husets stöd — den stackars tolvåringen! Om bara Gud gör mor frisk, får han dock börja skolan igen, då en snäll syster i Sverige bekostar hans skolgång.

Det var tre församlingsmedlemmar, som vid denna tid, i början av jan., kallades hädan. Den tredje var Mao, fordom kock hos Berglings. Han var en man med ganska stort ljus i Guds ord, var även en tid kolportör, men hans andliga växt förkrymtes, vad allt som var orsaken därtill. Vid hans död uppdagades det att han i hemlighet var en opiets slav, hade troligen varit det i flera år. För en omvänd opieslav lägges det ut tusen snaror, både finare och grövre. Vid alla möjliga krämpor hänvisas han till opiet som ett gott botemedel, och ger han vika för frestelsen att bara taga det som läkemedel, är han snart lastens slav igen. Därför äro sådana som Mao mera värda vårt medlidande än vår dom.

*

Längtande själar.

Älskade missionsvänner!

Gån den törstande till mötes med vatten! Es. 21: 14.

I går kväll kommo frk. Hultqvist, bibelkvinnan och jag hem från utstationen Iang-loh efter en veckas arbete där. På vägen dit reste vi genom byn Tu tsuen, där några sökare skulle finnas. Där i byn upptäckte jag snart en kraftig gammal gumma, som stod och vinkade åt mig och bad mig komma in i hennes hem. Denna kvinna, som var 68 år gammal, var en av dem, som trodde på Jesus. Både hon och hennes man gingo varje söndag till gudstjänsten i Iang-loh en halv svensk mil därifrån. Även sonen och sonhustrun ville tro på Jesus, sade de. Avgudarna voro naturligtvis borta. Hon följde mig sedan till en annan familj, vars medlemmar också voro sökare. Efter några dagars förlopp återvände vi enligt löfte till Tu tsuen, nu i sällskap med evangelisten Loh teh-tao, numera boende med sin familj i Iang-loh. Glada och lyckliga vandrade vi vägen framåt, vittnande om Jesu kärlek för dem vi mötte. Framkomna till Tu tsuen, besökte vi först familjen Tsai. Herr Tsai är lärare i byns gosskola. Där samlades snart en ivrigt lyssnande skara, som det gällde att inte tröttna att tala till, ty ständigt kommo nya, som ville se och höra oss. Evangelisten, som un-

der tiden varit ute på husbesök i byn, återvände i sällskap med en 50 års man, som han presenterade såsom en herr Chang. Jag önskar, att ni kunnat se evangelistens glädjestrålande ansikte, då han om herr Chang sade: »Detta är en fisk, som jag har fått, sedan jag kom till Iang-loh.» Han omtalade, att han på ett predikobesök i lang-loh hade mött herr Chang, som under 20 års tid varit en ivrig buddist och den senaste tiden visat fiendskap mot de andra troende i byn. Nu blev han så intresserad och fatlad av sanningen, att han ivrigt började studera läran. Ett Nya testamente hade han och läste bra. Det märktes snart på honom, att han var en törstande själ. Numera kommer han ständigt med de andra troende till gudstjänsterna.

Hos familjen Tsui fingo vi tillfälle att tala till många kvinnor, och i familjen Tsao mötte vi åter flera sökare. Hustrun hade varit mycket sjuk i flera månader och kunde ej följa med, då mannen gick till gudstjänsten på söndagarna. Det var så uppmuntrande att se och höra, huru eniga hela familjer voro att gå samma väg och älska samme Herre. I byn funnos även ett par ogifta män, som också hade gott vittnesbörd om sig såsom ärliga sökare av sanningen. Bedjen för alla dessa i Tu tsuen, att Guds verk må bliva fullbordat i dem. »Guds ord är levande och kraftigt.»

På söndagen samlades vänner långväga ifrån till ett möte i lang-loh, som var så talrikt besökt, att vi måste dela på de manliga och kvinnliga deltagarna för utrymmets skull.

Det var en glädje att tala till kvinnorna, ty deras hjärtan voro med. En gammal fattig och döv 69 års gumma satt till att börja med på kangen, men kom sedan och ställde sig alldeles intill oss för att kunna höra riktigt. Ögon och mun följde med för att uppfånga varje ord. Flera kvinnor stannade kvar till tisdagen, då vi skulle resa. De voro outtröttliga med att lära sig läsa. I köpingen Iang-loh äro flera verkligt intresserade, det är bara fruktan för förföljelse, som håller dem tillbaka.

Bedjen för dem, att de må få kraft att komma helt över på Herrens sida! Kommen även ihåg evangelisten och hans hustru, att de må bliva till stor välsignelse för de efter ljus och frid längtande själarna.

Så ville jag tacka eder varmt för edra förböner och deltagande under min sjukdom.

Det är ett Guds under och svar på mångas böner, att jag är kvar på jorden. »Herren är god, ett fäste på nödens dag.»

Min man och frk. Hultqvist förenar sig i hjärtliga hälsningar.

Eder i Herren tillgivna

Juicheng d. 24 sept. 1919.

Gerda Carlén.

*

"Gläd Ditt folk i Sverige!"

I ett brev daterat Hoyang d. 21 okt. skriver missionär Lindén:

Vi ha just haft stormöte här då 40 personer genom dopet intogos i församlingen. I övermorgon hoppas vi få resa till Hancheng till stormöte och dop där. Kanske kan det intressera att höra ett utdrag ur en bön, som bads vid ett tillfälle under stormötet. Ungefär så här bad en församlingsmedlem:

»Då vi nu på nytt haft den stora glädjen att se Din församling förökad, så tacka vi Dig därför, och bedja, att Du med underrättelsen härom även ville sända glädje till Ditt folk i Sverige. Vi tänka på dem, som arbeta och offra för att göra Ditt namn känt här, och vi tänka särskilt på våra kä-

ra missionärers anhöriga. Vi förstå, huru de måste känna det, då de lämnade sina kära, som reste den långa vägen hit till oss. Vi förstå, huru de måste känna saknad, och vi bedja Dig därför: låt dem snart få veta, huru Ditt rike går framåt här och gläd dem genom denna underrättelse, så att deras hjärtan bli fulla av glädje, och så att glädjen tränger ut all sorg och allt vemod!» — För oss var det så gripande att lyssna till denna bön, och jag önskar den finge leda till, att alla de, som offra för Herrens verk härute, finge glädje i dubbelt mått.

För övrigt är vår ställning härute sig tämligen lik. Rövarerykten och oro på grund därav fylla ännu alltjämt folkets sinnen, och nog är det ganska tröttande med all denna oro. Dock giver Herren också uppmuntran och glädje, och jag är så glad och tacksam att få vara just här.

*

Ulvar i fårakläder.

Fröken Estrid Sjöström meddelar i ett privatbrev bl. a. följande från Pucheng:

Ett hårt arbete har vår älskade Mästare i denna stad och även vi, hans tjänare. Jag lägger riktigt tungt på edra hjärtan församlingen i Pucheng, att I med förenade krafter mån bedja för den och för oss. Den s. k. »självständiga församlingen» här i staden, vars ledare äro några dåliga f. d. församlingsmedlemmar, som ville frigöra sig från beroendet av utlänningarna, gör allt för att skingra Guds församling. De gå omkring som ulvar i fårakläder och locka till sig obefästade själar, invaggande dem i den falska förhoppningen, att om de endast komma till dem och låta döpa sig, skola de bliva frälsta, oberoende av hur deras liv f. ö. är. Därigenom uppfylles deras församling av oomvända själar, som vaggas till andlig sömn. Hur vi lida vid att se sökande själar på detta sätt dragas bort mitt för våra ögon, kan ej beskrivas. De gå t. o. m. så långt, att de komma med på våra möten, för att efteråt taga sökarna med sig hem och bjuda dem på mat och så övertala dem att komma till dem. Jag känner knappt någon plats, där Satan är så lössläppt som här. Hjälpen oss därför att *kämpa i bön,* tills vi vinna seger i Herrens kraft! Jag är viss på att I icke viljen svika oss i denna vår nöd. Under förhållanden som dessa vill handen lätt sjunka, foten lätt vackla, men edra böner skola hjälpa oss.

*

Stormöte i Yuncheng.

Vårt stormöte, som avhölls den 12:e och 13:e dennes, var riktigt gott. Samtidigt med detta möte pågick en stor sporttävlan mellan trettiofem städers folkskolor. Detta hade dragit en massa folk till staden, och vi fruktade, att sinnena skulle bliva så upptagna med allt, vad som var att se, så att mötena skulle bliva lidande därpå, allra helst som de olika skolornas musikkårer med trummor och blåsinstrument varje dag hade att passera förbi våra dörrar. Icke desto mindre pågingo våra möten ostört och voro helt visst till välsignelse för många. Våra två evangelister Feng och Kung talade riktigt gott och evengeliskt över ämnena: »Vi vilja se Jesus», »Herren behöver Honom» och »Att förlora Jesus.» Texten till det sistnämnda ämnet var hämtad från berättelsen om Jesus vid tolv års ålder i templet, och flera originella tankar framkommo.

Kung, som talade över Jesu inridande i Jerusalem, framhöll, att då Jesus red på åsnan syntes ej de kläder, som voro lagda på densamma. »Jesus i allt främst, vi få ej synas eller framträda, se där vägen till välsignelse.»

Förra året döptes här sju män och

en kvinna. I år fingo vi döpa en man och sju kvinnor! Många av oss bedja, att flera kvinnor måtte komma till tron. Männens antal är övervägande. Kanske Gud nu besvarar den bönen. Bland de döpta befann sig en kvinna, som hört evangelium i snart trettio år, en annan är en av våra äldre skolflickor, två äro ännu elever i flickskolan och av en familj, där nu sex av sju tro på Jesus, en skrivare i högsta domstolen, som förra året inskrevs som sökare. Sjutton nya antogos som sökare.

Vad som mycket gladde oss var, att flera av våra äldre församlingsmedlemmar, som förut visat sig mer eller mindre kallsinniga, denna gång voro med och ådagalade verkligt intresse. Guds ord och förbönen äro kraftiga medel till att åstadkomma förändring till det bättre.

Till sist vill jag nämna, att tvenne av våra bröder högtidligen avskildes till diakoner. Dessa två voro Shih Yuin-feng, som för tjugufyra år sedan kom till oss, då vi bodde i Tungchow-fu, den andre heter Ni Tsi-sin och har sitt hem i staden. Båda fingo av församlingen lika många röster vid valet. Må Gud göra dem till pelare i församlingen!

Så tacka vi då Gud och fatta mod! Det lönar sig ej att kasta yxan i sjön, då mycket går emot, men det lönar sig att kasta sitt bröd i vattnet, ty så småningom finner man det dock igen.

August Berg.

Bedjen för missionärerna!

Skriven till missionärerna!

Visa tidningen för edra vänner och bekanta och uppmana dem att prenumerera å densamma!

Hälsning från Barnens Hem.

Det var sol och sommar, då jag den 10 juli 1919 avlöste syskonen Wester och övertog husmodersposten på Barnens Hem, och sedan har ett halvt år hunnit gå, innan jag fått tillfälle att sända ut en hälsning genom vår tidning till de många, många, som med intresse och kärlek följa oss här. Tack för kärleksfull hågkomst under de höst- och vintermånader, som redan gått! Tack, I alla, som så rikligt i höstas fyllde våra behov av bär — blå och röda! — och tack, varmt, I alla, som nu till julen tänkt på oss dels med

I backen vid Barnens Hem.

gåvor in natura, *så* välkomna, dels med penningegåvor! För allt prisa vi Gud och bedja Honom löna rikligen.

Julen, ja, vem längtar ej till den långt i förväg? Så var ock fallet här bland vår unga skara, och ju längre fram det led, dess intensivare blev längtan och undran, och långa önskelistor på julklappar lämnades in på »Tantes» stora skrivbord en söndag i november. Just den dagen var en vän ute från Stockholm. »Har du några extra pengar att köpa julklappar för?» sporde hon. »Nej, inte än, men jag ber Gud förse också i år, och Han skall nog inte svika», blev svaret.

Då jag senare på dagen kom upp

på mitt rum, låg där ett litet kuvert med påskrift: »till Julklappar», och inuti låg en femma och ett litet kort med ett bibelcitat Matt. 25: 40. Det var början till bönhörelse, och sedan har det kommit flera femmor och tior, ja, t. o. m. ett par ännu större sedlar,

Missionshemmet och Barnens Hem.

så att när julaftonskvällen var inne, blev ingen lottlös i den stora familjen, som till dess vuxit ut till 27 personer. Och på de långa dukade borden — än i köket, än i vår stora sal — har ej fattats varken »julkost» eller »julgotter» — tack vare vänners omtanke och trofasta hågkomst.

Gud gav oss att få fira en så lycklig jul tillsammans — alla friska, alla glada och tacksamma. Redan lördagen före jul tyckte vi kom med julstämning — för att inte tala om en förberedande sådan ett par dar dessförinnan, då pepparkaksgubbarna formades, och då alla julkakorna rullades ut av många par ivriga händer. Men på lördagen kommo våra första julgäster, våra Uppsalapojkar, och då blev det jul i luften med ens. Och på söndagen, då vi vid morgonbönen sjöngo: »Samla oss, Jesus kring dig», och »Giv oss en julfröjd som varar, ej blott en dag eller två», då tror jag vi alla kände, att det, just det, var det vi allra djupast önskade för helgen, som stod för dörren.

Sedan gavs det oss att få samlas till många dyrbara stunder av tillbedjan, lovsång och tacksägelse — liksom och till mången stund av nästan stormande glädje och varm, ungdomlig hänförelse.

På julaftonsmorgon väcktes barnen med sång, då ock kaffebricka med tänd gran bars omkring i alla rummen, och var och en fick sin egen lilla julkaka. På juldagens morgon var det barnens tur att väcka med sång — deras egen lilla överraskning. Redan strax efter kl. 5 voro de uppe, buro upp orgeln i övre hallen och stämde så upp: »O, helga natt, o helga stund för världen», tvastämmigt och med accompagnement av orgel, fiol och flöjt — *så* vackert och så rart av dem.

Vid nyårskvällens vaka i den lilla kyrkan här strax intill talade en av de vara över orden: »Bliven stilla och besinnen, att jag är Gud», och på nya årets första morgon samlades vi, en liten grupp, till bön för att stärka varandras händer i Gud.

Och nu har skaran börjat skingras igen, en och annan har redan återvänt till sitt arbete och andra, som tillbringat helgen borta, vänlas hem. Med innerlig tacksamhet se vi tillbaka på allt det goda Gud *har* givit oss, och med förtröstan på att Han allt framgent skall låta sig förnimmas ibland oss ville vi ock bedja att alltjämt få vara inneslutna i våra vänners varma förböner. Kommen ihåg missionärernas barn, som långt skilda från fars och mors ömma vård, råd och ledning ofta få kämpa en hård kamp ute i livet!

Inez Bölling.

Insända skrifter.

Svenska Missionsbragder. Skildringar ur svenskt missionsliv i Afrika och Asien. Del I. av J. M. Ollén. Stockholm, Svenska Missionsförbundets förlag. 570 sid. Pris 15 kr.

Genom detta arbete har svensk missionslitteratur erhållit ett värdefullt tillskott. Författaren företog från sommaren 1914 till hösten 1916 en resa till Afrika och Asien, därvid han hade den både avundsvärda och ansvarsfulla förmånen att besöka nästan alla i dessa världsdelar befintliga svenska missionsfält. Därigenom beredde förf. tillfälle att giva en sammanfattande framställning av den svenska världsmissionen. Denna väldiga uppgift har förf. löst på ett sätt, som gör honom förtjänt av det svenska missionsfolkets största tacksamhet. I tusentals hem kommer hans förträffliga bok att läsas med glädje och intresse. Sällan har väl en missionsbok mottagits med större erkännande än denna. Docenten Lindeberg säger om den: »Den är ingenting mindre än en förstklassig missionshandbok, som ger den allra förträffligaste inblick i svenskt missionsliv... Vi måste bekänna, att vi aldrig läst någon missionsskildring, som med sådant mästerskap förenar grundliga, vederhäftiga iakttagelser av missionslivet med den allra behagligaste framställningskonst». Och professor Kolmodin, som äger en ingående kännedom om det av red. Ollén här skildrade ostafrikanska missionsfältet, och som även besökt detsamma, säger, att det finns knappt något i förf. omfattande skildring, däri han icke är fullt ense med honom. Sådana uttalanden från vårа främsta missionskännare böra förskaffa boken en vidsträckt spridning inom vitt skilda läger.

Den, som tar del av innehållet i denna bok, skall ock finna, att den är värd det beröm den fått. Förf. framställningskonst är rent av mästerlig. Man får icke blott en inblick i det arbete, missionen bedriver: man får ock en levande bild av den miljö, de folklivsförhållanden i religiöst och kulturellt avseende, som omgiva missionsarbetaren. Det hela lämnar ett helhetsintryck, som blir svårt att förgäta. Detta, parat med en klar förståelse för missionsarbetarens kamp och svårigheter, verkar i hög grad tilltalande och för missionsintresset befruktande.

Boken framträder i en förstklassig utstyrsel och är en verklig heder för förlaget. Den är rikt illustrerad — många av bilderna äro verkligt förstklassiga — och innehåller 2 kartor. Vi önska av allt hjärta denna bok en vidsträckt spridning.

N. Hn.

Öppen bekännelse. Ett uttalande med anledning av »Det andliga nutidsläget och kyrkan» av E. Laurell. A. V. Carlssons Bokförlags A.-B. Pris 20 öre.

Vi måste undfå Guds Ande, eljest blir det slut med sann kristendom och Guds rike ibland oss. Predikan i Johannes kyrka 4 sönd. e. Påsk med tanke på »Det andliga nutidsläget och kyrkan», av E. Laurell. Direkt från förf., Frejgatan 25, 2 tr., Stockholm Va. Pris 35 öre. 40 ex. för 10 kr.

Man glädjes över att sådana röster som dessa i en tid som denna höras i Sveriges kyrka. »Öppen bekännelse» stod införd i en av Stockholms dagliga tidningar, när striden om boken »Det andliga nutidsläget och kyrkan» stod som hetast. Mången har genom denna, den aktade och i Herrens tjänst grånade komminister Laurells öppna bekännelse, erhållit verklig andlig hjälp. Vi rekommendera dessa skrifter varmt och önska att de må erhålla en stor spridning.

N. Hn.

För S. M. K:s bedjande vänner.

Tacksägelse- och böneämnen.

Vara resande missionärer, s. 21. Missionens finansiella läge, s. 21. Barnhemmet i Sinan, s. 22. Bärgade kärvar, s. 24. De nydöpta i Hoyang, s. 25. De nydöpta i Yuncheng, s. 26. De nya diakonerna i Yuncheng, s. 27. Barnens hem på Duvbo, s. 27.

Böneämnen.

Längtande själar, s. 24. Om lugna tider i Shensi, s. 26. De svårigheter den s. k. självständiga församlingen i Pucheng vållar, s. 26. Om ökade inkomster för det löpande arbetet på fältet, s. 21. Om medel till missionärernas hemresor, s. 21.

Tag den bittra kalken i båda dina händer och sitt ned till din måltid. I bottnen finner du det söta.

Adoniram Judson.

REDOVISNING

för medel influtna till "Svenska Missionen i Kina" under december månad 1919.

Allmänna Missionsmedel.

1958. »Onämnd» 500: —
1959. B. och J. R., Sthlm 100: —
1960. L. B., Björköby, rab. å H. S. Ö. 8: 75
1962. »Tackoffer till Herren för nov.» 2: —
1963. K— K., Vänersborg, gm E. L. 100: —
1964. Koll.-medel från Flickfören:s symöten, Hvetlanda 66: —
1965. A. D—n 25: —
1966. Ölmstads norra arbetsfören. 100: —
1967. E. L., Tokeryd 25: —
1968. B. L., Anaryd 20: —
1969. O. L., Anaryd 55: —
1970. »Obs.! Sparade tobaksslantar m. m.» 42: 42
1971. »Tackoffer åt Herren», av makarna O. och H. K., Lund, »i Jesu välsignade namn» 100: —
1972. »Annie» 5: —
1974. Kinakretsen, Gtbg, till E. Ohrlanders underh. 80: —
1975. »Ur Guds rika förråd» 20: —
1976. A. O., Norderön 100: —
1977. A. P., »tackoffer», gm E. G., Sollefteå 10: —
1978. Missionsvänner i Markaryd, offerkuvert 22: 97
1979. A. A., Fröberga 25: —
1980. »Onämnd», Tranås, gm K. B. 15: —
1981. H. J., offerkuvert för dec. 10: —
1982. E. J., Skede, sparb.-medel 40: —
1983. »Onämnd», Lidingön 5: —
1984. »Lille Sven och hans vänner, till de små hednabarnen» 15: —
1985. H. G., Bjurberget 3: 22
1986. M. J., Norrköping, rab. å H. S. Ö. 15: 50
1989. M. J., d:o d:o 2: 85
1990. N. N., gm M. J. 5: —
1991. Kvidinge Ungd. fören. 50: —
1992. H. och E. J., Jkpg 100: —
1993. Linneryds mfg 100: —
1994. O. A., Askeby 34: —
1995. Syfören:a för S. M. K., försäljn. i Sthlm 3/12 1919, däri inräkn.: gåvor av P. T., 10: —, Rom. 8: 37, 20: —, 3,469: 12
1996. »C., tack för bönhörelse» 400: —
1998. M. M., Borås, »i stället för biografbesök» 10: —
1999. Simtuna syförening 200: —
2000. S. J., Vreta kloster 500: —
2001. Karrtorps mfg 100: —
2002. C. J. C—n, Ekenässjön 50: —
2003. Tenhultskretsens Kristl. Ungdomsfören. 100: —
2007. A. P., gm A. N., Kimstad 3: —
2008. Söndagskolb. sparb:r gm d:o 10: 56
2009. Ps. 103: 1, 2, gm d:o 5: —
2010. »Onämnd» 42: 12
2011. Koll. i Sollefteå, gm E. G. 40: —
2012. E. G., Sollefteå, rab. å H. S. Ö. 10: —
2013. »Onämnd», Bergsholmen, Skellefteå 5: —
2014. Resebidrag från Missionsmötet i Skellefteå 70: —
2015. »Onämnd», Skellefteå, »en nypa mjöl» 10: —
2016. A. och A. B., Skellefteå 50: —
2017. Insaml. vid missionsafton i Umeå 125: 75
2018. »Två missionsvänner», Filipstad 60: —

Transport 7,063: 21

Transport 7,063: 21
2023. S. R., i stället för på försäljningen 5: —
2024. Koll. i Kimstad, gm G. L. 14: 55
2025. S. T., Muspelösa, resebidrag 30: —
2026. Koll. i Hallingstorp, gm F. A. 9: —
2027. Koll. i Torpa, gm D. P. 68: —
2028. St. Mölarps Öresfören. 25: —
2029. Koll. i Farsbo, gm T. L. 7: —
2030. Mfg i Farsbo, resebidrag 5: —
2031. K. B., Tranås, resebidrag 10: —
2032. K. G., Flisby, resebidrag 25: —
2033. Vid sparb.-tömning i Äng, gm M. L. 120: 26
2034. Skolbarnen i Gransäng, till E. Jonssons underh., gm A. J. 30: —
2035. Vid sparb.-tömning i Spånarp, gm. A. J. 134: —
2036. Koll. i Björkö missionshus, gm K. S. 17: —
2037. E. J., Björköby, till N. Engbäcks underh. 50: —
2038. P. J., Björköby, till d:o 20: —
2039. J. J., Björköby, till d:o 10: —
2040. L. J., Björköby, till d:o 5: —
2041. B. P., Stensjön 1: —
2042. Koll. i Mörteryd, gm C. J. A. 17: —
2043. Koll. i Eksjö, gm A. H. 6: —
2044. S. J., Ekssjö 200: —
2045. Offerkuvert fr. Eksjö, gm A. H. 20: —
2046. Koll. i Ekekull, gm E. J. 10: —
2047. Mfg i Ekekull, gm d:o 75: —
2048. M. J., Skede 20: —
2049. Koll. i Rösa, gm A. J. 9: 05
2050. A. H., Holsby Brunn 50: —
2051. K. J., Ekenässjön, till M. Lindéns underh. 25: —
2052. Koll. vid kretsmöte i Ulriksdal 30/11 till d:o, gm D. K. 143: —
2053. Koll. vid Ulriksdal, gm d:o 19: 26
2054. Mfg i d:o, resebidrag, gm C. A. A. 20: —
2059. —n, Filipp. 4: 19 30: —
2060. Ur skolbarnens sparbössa i Kyans småskola 10: —
2061. L. N., Sjövik 10: —
2062. Missionsmedel fr. Mora, gm M. S. 55: —
2063. K. L., Stjärnhof 30: —
2067. Missionsvänner i Hejde, gm M. B. 25: —
2068. Säby arbetsförening 80: —
2069. Myresjö Östra Mfg 25: —
2070. Auktionsmedel fr. Svedje syförening 50: —
2071. A. S., Norrkpg, rab. å S. L. 6: 75
2072. »Onämnd» 5: —
2073. Koll. i Johannes kyrksal, Sthlm 10/12 20: 85
2074. J. O., Sthlm 50: —
2075. Kyggestorps mfg 156: —
2076. »Mangelpengar» fr. Böckersboda, gm C. W. C., Leksberg 10: —
2077. K. och E. M., Sjötorp 25: —
2079. »Obs.! Sparade tobaksslantar m. m.» 32: 11
2080. Walleberga syförening 150: —
2081. Mölnlycke missionsvänner, gm H. Z. 15: —
2082. Kimstads syförening 50: —
2083. L. M. F., dyrtidstillägg för de missionärer de underh. 1,300: —

Transport 10,392, 92

Transport 10,392: 92

2084. M. Ö., Stocksund 200: —
2089. K. S., Bornholm 8: 36
2090. Kinakretsen, Gtbg, till E. Obrlanders underhåll 100: —
2091. Huskvarna Kristl. Ungd.-för. 75: —
2092. E. och R. L. 100: —
2093. Hamranga Kvinnoförening 50: —
2094. H. och O., Norrköping 25: —
2095. Häveryds mfg 100: —
2096. A. W., Tyfors 11: 77
2097. Vänner i Falun, gm E. E. 140: 47
2098. Elfkullens Husmodersskola, Jämshögsby 114: —
2099. S. J., Örebro 2,000: —
2100. Offerkuvert fr. Örebro, gm S. J. 22: —
2104. J. V. J., Gtbg 25: —
2105. A. S., Gtbg 25: —
2106. Ryds syförening 125: —
2107. J. K., Sanda, sparb.-medel 30: —
2108. A. K., Björkeryd, rab. å H. S. Ö. 21: 25
2109. Offerkuvert, gm A. G., Kristianstad 135: —
2110. T. S., Strängnäs 20: —
2111. J. A. J., »överskott», gm M. Ph. T., Linköping 3: —
2112. »Två i Jesus lyckliga vänner», gm d:o 15: —
2113. »Taresäd», Luk. 8: 50, gm d:o 2: —
2114. Folkskolebarnens i Grötlingbo sparbössa, gm N. A. O. 20: —
2121. A. H—ms Kina-sparbössa 15: —
2122. L. G., Gärdsta, »i stället för blommor på vännens grav» 30: —
2123. »Okänd», Stenstorp 10: —
2124. Bankeryds Östra Mfg 50: —
2125. E. J., Bankeryd 7: 75
2126. Missionsvänner i Markaryd, offerkuvert 11: 78
2127. Tofteryds mfg, sparb.-medel 150: —
2131. J. L. 15: —
2132. A. J., Ålem 30: —
2134. J. H—n, Dufbo 173: —
2135. A. H., Bodasjögle, tionde av dyrtidstillägg, till J. Hultqvists underh. 40: —
2136. G. E. S., Undrom 100: —
2137. Skärstads Norra Mfg 100: —
2138. Från syföreningsauktion i Örberga, gm A. S. 10: —
2139. »Blanka pengar och ettöringar i Herrens Jesu välsignade namn», av O. och H. K., Lund 11: —
2140 Grötlingbo syförening 50: 50
2141. E. W., Bromsten 50: —
2142. A. L. N., Hackvad 15: —
2143. »Ur lilla Tittis sparbössa», gm A. J., Alingsås 5: —
2144. »Mamma», gm d:o 25: —
2145. R. och D. Kj—g, offerkuvert 2: —
2146. M. K., offerkuvert 5: —
2147. R. A., Gävle 100: —
2155. A. J. B., Vänga 15: —
2158. M. K., Björköby 50: —
2159. L. W., gm J. S., Malmö 40: —
2160. M. H., gm d:o 5: —
2161. Familjen E. J., Kinnemalma 100: —
2162. J. S., Södertälje, till M. Ringbergs underh. 30: —
2163. Skolbarnen i Lämnhult, gm N. B. S. 5: 37
2164. H. och O., Grönskog, gm d:o 10: —
2165. Elsa och Hermans sparbössa, gm d:o 3: —
2166. Elins och Karls sparbössa, gm d:o 3: —
2167. H. S., Vännäs 10: —
2168. T. L—m, »ett tack till Gud för återfädd hälsa» 10: —
2170. N. O., Huskvarna 26: 66

Transport 15,074: 71

Transport 15,074: 71

2172. Koll. i Solhem 28/12 30: 82
2173. M. och B. O., Orrviken 20: —
2174. A. A., Flisby 10: —
2180. J. M., Jkpg, »en nypa mjöl» 500: —
2181. A. N., Gropen 50: —
2182. E. L., Gtbg 50: —
2183. H. S., Ekhult, gm E. J. 55: —
2184. »Ur Rakels sparbössa», gm A. A., Nävlinge 20: —
2185. »Sparb.-medel från en Kina-vän» 30: —
2187. K. O., Genvalla, »Julgåva» 50: —
2187. Bibelklassen i Nässjö friförsamling 50: —
2188. Bjurbäcks Missionsförsamling 60: —
2189. Styrestads mfg 100: —
2190. Sv. Lärares mfg, till D. Landins underh. 800: —
2191. Missionsmedel fr. Mora, gm M. S. 66: —
2192. J. H., Bergsbyn, sparb.-medel 12: 20
2193. »Onämnd», Skellefteå 10: —
2194. C. och Th. G., Skellefteå, till E. Sjöströms underh. 50: —
2195. J. och A. S., Skellefteå, till d:o 25: —
2196. J. O. B., Ersmark 50: —
2197. E. och A. L., Skellefteå, Offerkuvert 20: —
2198. J. E., Hedensbyn 15: —
2199. Gåva vid möte 2/12 9: —
2200. P. C. W., Ursviken, sparb. 4: 62
2201. L. E. S., Skellefteå 20: —
2202. A. B. L., Medle, »ett löfte åt Herren» 25: —
2209. Sparb.-medel från lärarinna och barn i Grebo småskola 15: —
2210. »Obs.! Sparade tobaksslantar m. m.» 32: —
2211. G., Sthlm 10: —
2218. E. K., Krylbo, sparb.-medel 116: —
2226. Sv. Lärares mfg, till D. Landins underh. 200: —
2229. Onämnd 50: —
2231. Till Jesu ära 100: —
2232. A. S., Gtbg 25: —

17,755: 35

Särskilda ändamål.

1973. K. F. U. M:s missionskrets, Gtbg, till K. F. U. M:s arb. i Yuncheng och Tungchowfu 225: —
1987. C. L., Storvik, till spridning av Nya testamenten i Kina 40: —
1988. Hednavännernas Allians, för Loh Teh-tao och Chin Fah-Shao 150: —
1997. Sunne Kristl. Ungd.-fören. för Chen Hsi-nen 50: —
2004. »Från Fullösa», till R. Andersson och O. Carlén att anv. efter gottf. i verks. 500: —
2005. P. E. W., Djursholm, för Song Hsi-lien 40: —
2006. Redbergslids syfören., Gtbg, dyrtidstillägg för evang. Wang d. ä. och läraren Wang d. y. 100: —
2019. E. K., Gtbg, för evang. Peng Hsi-sheng 300: —
2020. A. A., Umeå, för en evang. 300: —
2021. »Ur två systrars sparbössor», till en bibelkv. 200: 70
2022. H. H., Baggetorp, till A. Eriksson, att anv. efter gottf. 50: —
2055. A. K., Björkeryd, till M. Lindén, att anv. efter gottf. 10: —
2056. D:o till J. Hultqvist, för d:o 10: —
2058. »Frida och Hanna», till I. Ackzéll, »för den lille fattige gossen» 10: —

Transport 1,985: 70 17,755: 35

Transport 1,985: 70 17,755: 25

2064. »Tackoffer», 2 Kor. 4: 7», för utrustning av troende kinesisk läkare 50: —
2078. G. K., Gtbg, månadsbidrag för en evangelists underh. 25: —
2086. Kinagossarnas Vänner, Umeå, till goss-skolorna i Kina 15: —
2087. »Snödropparna», till Kvinnl. Seminariets övningsskola 800: —
2088. L. M. F., driftkostnad till Kvinnl. Seminariet 2,500: —
2101. C. L., Sthlm, för arbetet i Pa-ta 200: —
2102. Sjötorps mfg, till O. Carléns verks. 25: —
2103. Ungd.-fören i Sjötorp, till en skolgosses underh. 25: —
2115. Emigrantmissionens Ungd.-fören., Gtbg, för en skolgosses underh. 25: —
2116. Beckershofs syfören., till R. Bergling 50: —
2117. T. J., Forshem, till R. Anderssons station 10: —
2128. E. W., Hälsingborg, till R. Andersson för bokspr. 30: —
2130. Kinesgossarnas Vänner i Kungsholms folkskola till goss-skolorna i Kina 20: —
2148. »En blomma på Ida Wimers grav», till Barnhemmet i Sinan, gm M. K. 7: —
2149. D:o till skolan i Sinan, gm M. K. 8: —
2150. Erstorps Kristl. Ungd.-fören., för evang. Feng-Shi-tsüin 100: —
2156. »Bönhörelse», till E. Andersson, att anv. efter gottf. 10: —
2169. O. W, Malmö, för evang. Liu Cheng-i 100: —
2175. A. A., Hassle, till H. och R. Anderssons verks. 100: —
2177. A.-B. J. och S., Tranås, för en evang. underhall 200: —
2178. »Ett ringa tack till Herren från en sjuk», till inf. evangelists verks. 25: —
2179. »Önämnd», till utvidgning av Manl. Seminariet 5,000: —
2203. Skolbarn i Hvetlanda för Ho Ren-ai, gm A. Ö. 20: —
2204. En söndagsskolklass, Gtbg, till en skolg. underh. gm E. D. 5: —
2205. Koll. och efterskörd vid möte i Skellefteå stadskyrka 26/10, till husköpet i Pucheng 1,100: 67
2206. M. H., Innervik, till d:o 5: —
2207. Koll. i Innervik 7/2, till d:o 55: 23
2217. K. G. M., Äppelviken, för två skolgossar i Sinan 100: —

Transport 12,596: 60 17,755: 35

Transport 12,596: 60 17,755: 35

2219. Ränta på H. L:s fond 2:dra halvåret 1919, till R. Berglings verks. 222: 80
2222. E. G., Spigarden, till Barnhemmet i Sinan, gm C. W. C. Leksberg 10: —
2223. A. D., Kristdala, »söndagstioöringar», till M. Lindén att anv. efter gottf. 7: —
2224. I. K. d:o d:o, till A. Eriksson, att anv. efter gottf. 7: —
2225. »Greta», d:o d:o, till E. Berg att anv. för skolbarn 7: —
2227. »Önämnd», till A. Janzou, till ett par stenar i den ramlade muren 10: —
2228. Betlehemskyrkans Barnmfg, för fyra skolgossars underh. 200: —
2230. K. M. A., till A. Forsberg för en bibelkv. 50: — 13,110: 40

Missionshemmet.

1961. E. A., Hvetlanda, »hjälp till julmat på Barnens Hem» 100: —
2057. H. F., Kumla, till Julglädje på d:o 5: —
2065. E. B., Källunge, »tack till Gud», till d:o 15: —
2066. L. S., Sthlm, till julmat på d:o 25: —
2085. M. Ö., Stocksund, till d:o 100: —
2118. T. S., Strängnäs, till julfirandet på d:o 10: —
2119. Från »Frida», till litet julglädje på d:o 10: —
2120. Gm H. till d:o på d:o 10: —
2129. E. W., Hälsingborg, till d:o 20: —
2133. H. L., Snappahem, till d:o 50: —
2151. H. S., Rogslösa, till d:o 9: —
2152. H. G., Rogslösa, till d:o 5: —
2153. M. P., Rogslösa, till d:o 2: —
2154. A. J., Rogslösa, till d:o 4: —
2157. M. K., Björköby, till d:o 10: —
2171. H. S., Vännäs, till d:o 10: —
2176. S. A., Brodderud, rab. å H. S. Ö., till d:o 20: —
2208. O. T., Kristiania, till d:o 14: 45
2212. I. W., Sthlm, till d:o 100: —
2213. K. H., Gtbg, till d:o 25: —
2214. Från Missionsförsäljn. i Mariestad, till d:o 20: —
2215. S. S., Alfta, till d:o 10: —
2216. M. K., Skönberga, till d:o 10: —
2220. A. G. A., gm H. F., Kumla, till d:o 7: —
2221. Gm H. F. Kumla, till d:o 3: — 590: 45

Summa under dec. 1919 Kr. 31,460: 20

Med varmt tack till varje givare!
Med Gud kunna vi göra mäktiga ting.
Ps. 60: 14.

Expedition: **Drottninggatan 55.** Telegramadress: **"Sinim", Stockholm.**

Telefon: **Riks 44 59. Allm. 224 73.**

INNEHÅLL:

Missionens budskap är »visdom från Gud». H. — Jesu glädje. H. — Från redaktion och expedition. — Brevavdelningen. — Hälsning från Barnens Hem. — Insända skrifter. — För S. M. K:s bedjande vänner. — Redovisning.

Stockholm, Svenska Tryckeri-A.-B., 1920.